

Dominiques
de l'Anunciata
Província

Sant Ramon de Penyafort

FULL INFORMATIU Núm. 117

febrer de 2020

Tots podem col·laborar com a instruments de Déu per la cura de la creació, cadascú des de la seva cultura, la seva experiència. Les seves iniciatives i les seves capacitats. (14)

Fa falta tornar a sentir que ens necessitem els uns als altres, que tenim una responsabilitat pels altres i pel món, que val la pena ser bons i honestos. (229)

Laudato Si' - Papa Francesc

SUMARI

	Pág.
▲ Pregària: La Natura ens obre a Déu	--- 5
▲ Visita a les famílies i Campanya vocacional - Vietnam	--- 6
▲ 75 anys de Vida Religiosa de la Gna. Isabel Gutiérrez -Lleida	--- 10
▲ Celebració dels 800 anys de presència dels Dominics a Catalunya	--- 12
Celebracions Xè Aniversari de la Canonització del Pare Coll	
▲ Entronització de l'estàtua del P. Coll a Viladrau	--- 16
▲ Comunitat de Súria	--- 20
▲ Guissona	--- 23
▲ Comunitats de Vietnam	--- 24
▲ LXXVII Trobada del Capvespre	--- 28
▲ Pastoral: Recés per a joves	--- 32
▲ Trobada de tallers Missioners	--- 33
▲ El repte de ser comunitats formatives. Formació Permanent Filipines	--- 35
▲ Trobada de formació: Teixint la vida de l'Anunciata	--- 39
▲ Puig d'Olena: 400 aniversari AICS	--- 46
▲ Família Dominicana – Advent	--- 50
▲ Formació Permanent de Nadal 2019 - Vic	--- 53
▲ Celebració del Nadal a Vietnam comunitat «San Pedro Almató»	--- 58
▲ La meva experiència a Puig d'Olena	--- 60
▲ La meva experiència a l'Índia	--- 63
▲ Visita pastoral del Sr. Bisbe a la comunitat de Maó	--- 68

▲ Pineda de Mar: Sense Dominiques de l'Anunciata	---	68
▲ Gràtitud: Gna. Isabel Andrés	---	69
▲ Germanes que ens han precedit a la casa del Pare:		
▶ Gna. Marina Freixa Suñer	---	71
▶ Gna. Maria Rosell Jover	---	74
▶ Gna. Carme Macià Gras	---	76
▶ Gna. Fernanda Sánchez Estévez	---	79
▶ Gna. Ana M. Martínez Pardo	---	80
▶ Gna. Maximina Calvo del Rio	---	82
▲ Familiars difunts de les germanes de la Província	---	84
▲ Informacions	---	85
FEDAC		
▲ Projecte de Convivències a Gombrèn	---	86
▲ Trobada d'animadors i preanimadors		87
▲ Trobada dels Grups CREC	---	88
▲ Pla d'innovació educativa per a la transformació de l'escola	---	89
▲ La trobada amb les persones sense sostre ens humanitza	---	90

Pare nostre, que estàs en el cel

i també aquí a la terra

LA NATURA ENS OBRE A DÉU

Santificat sigui el teu nom

per l'alè de l'aire i el remor de les aigües, la fecunditat de la terra
la bellesa de les valls i les muntanyes,
l'existència de tots els vivents, i la dignitat dels éssers humans.

Vingui a nosaltres el teu Regne

de veritat i de vida, de santedat i de gràcia,
de justícia, d'amor i de pau.

Faci's la teva voluntat en la terra com en el cel;

la teva voluntat de veure feliços a tots els teus fills i filles
especialment als petits, els pobres, els últims,
que per a tu, són sempre els primers.

Dóna'ns avui el nostre pa de cada dia

perquè partit i compartit tots arribin a tenir-ne prou
i puguin viure la seva vida en plenitud i dignitat.

Perdona les nostres ofenses,

la nostra falta d'amor als altres, el nostre afany d'acaparar sense compartir,
el nostre individualisme egoista, la nostra explotació de la naturalesa,
la nostra falta de cura per les altres espècies
i de solidaritat amb les futures generacions.

Com nosaltres perdonem als qui ens ofenen

buscant la reconciliació per la justícia i la pau.

No ens deixis caure en temptació,

la temptació de donar-te l'esquena,
d'ignorar als germans o germanes, d'oblidar o menysprear als pobres,
de convertir la cura del món en abús i explotació.

I deslliura'ns del mal,

el mal de destruir o maltractar la vida de cada ésser,
l'harmonia de l'univers, el regal de la teva creació.

Perquè teu és el regne, Senyor, no nostre.

El poder i la glòria per tots els segles dels segles. **Amén**

VISITA A LES FAMÍLIES I CAMPANYA VOCACIONAL

Aquest estiu la nostra comunitat va planejar visitar la família de la postulant Nhung i aprofitar l'oportunitat per fer promoció vocacional.

L'11 de setembre de 2019, les germanes Joyce, Duyen, Nhung i jo mateixa, vam viatjar a la província de Nghe An, d'on és Nhung. Arribàrem aproximadament a la una de la tarda, la seva família ens va acollir generosament i es van alegrar de veure'ns. Després del dinar, vam parlar amb ells, vam visitar als seus avis i al Sr. rector. Nhung és la més petita de la família; té dos oncles a la Congregació de la Mare del Redemptor (CRM). La seva família és senzilla i agradable; els seus pares resen i desitgen que perseveri en la seva vocació.

L'endemà, després d'agrair l'acollida, ens vam acomiadar d'aquesta família i vam iniciar el nostre viatge de campanya vocacional. La Nhung es va quedar uns dies a casa seva. Al voltant de les 9 del matí vam arribar a la parròquia de Ke Gai; ens vam entrevistar amb el Sr. rector i li vàrem deixar alguns fulletons de la nostra

Al voltant de les 9 del matí vam arribar a la parròquia de Ke Gai; ens vam entrevistar amb el Sr. rector i li vàrem deixar alguns fulletons de la nostra Congregació, on s'hi presenten les diferents etapes de formació. És un material provisional que mostra amb claredat la vida de l'Anunciata.

A la tarda vam anar convidades per un germà diocesà, amic de la Gna. Duyen, a visitar la parròquia My Yien. Quan vam arribar allà, ens van presentar al rector i, encara que no el coneixíem, ens va rebre amb goig i hospitalitat; ens va permetre parlar sobre la vocació i presentar la nostra Congregació durant l'activitat de celebració del Festival de la Mitja Tardor a la seva parròquia.

A Vietnam, a més de l'Any Nou Lunar, el festival de la Mitja Tardor és un dels festivals més famosos i festa tradicional per als nens vietnamites.

Se celebra el dia 15 del vuitè calendari lunar; en aquest dia, la lluna és plena i bonica i és tradició regalar als nens pastissos de lluna, dolços, galetes, etc. Els pastissos de lluna són els propis d'aquesta ocasió i simbolitzen la sort, la felicitat, la salut i la riquesa. A més d'això, els nens compten amb llanternes de colors molt vius; llanternes d'estrelles, de flors, en forma de carpa. També realitzen una fantàstica dansa del lleó. Va ser un moment oportú per fer promoció vocacional, ja que a aquests nens els acompanyaven els joves catequistes de la parròquia. La Gna. Duyen va aprofitar l'ocasió per fer-los la seva primera xerrada.

L'endemà, vam anar a la província de Ha Tinh. Aquesta província està situada a la part nord del centre de Vietnam; a ella pertany la Gna. Duyen i algunes de les nostres germanes. En Ha Tinh vam visitar la parròquia de Vinh Hoi i a la tarda la de Lang Truan, d'on el rector és el pare espiritual de la Gna. Duyen. En aquest lloc, vam tenir l'oportunitat de parlar amb algunes nenes i vam respondre a les seves preguntes sobre la vida religiosa i la nostra Congregació. Esperem i resem, perquè quan acabin els seus estudis de secundària i tinguin 16 i 17 anys, escoltin la veu de Déu i responguin generosament a la seva crida a través de la nostra Congregació.

Vam visitar a la família de la Gna. Duyen. Els seus pares ens van rebre amb molta alegria i, juntament amb el pare espiritual, van facilitar la nostra estada a Ha Tinh ajudant-nos en tot. Vam anar a la parròquia abans de marxar cap a la ciutat de Da Nang. Allà també vam deixar alguns fulletons al rector, que amablement ens va rebre, i va prometre donar a conèixer la nostra Congregació perquè la Gna. Duyen no sigui l'única Anunciata d'allà. Esperem i preguem per aquest motiu.

**Déu ens estima tant que, allà
on anem, trobem persones
que ens ofereixen la seva
ajuda**

Del 15 al 17 de setembre, ens vam quedar a la ciutat de Da Nang, que és la tercera ciutat més gran de Vietnam central i està ubicada a la costa del Mar de l'Est, a mig camí entre Hanoi i Ho Chi Minh. En arribar al lloc, vam ser rebuts

per la tia del meu cunyat i ella ens va presentar a la Congregació dels Pares del Santíssim Sagrament, lloc on ens vam quedar durant tres dies.

Els també ens van donar una càlida benvinguda. En veritat, Déu ens estima tant que, a allà on anem, trobem bones persones que ens ajuden.. Just, en arribar, vam assistir a la missa dominical i, abans que acabés, vam tenir l'oportunitat de presentar la nostra Congregació als feligresos incloent a nens i joves. Durant els tres dies a Da Nang, gràcies a l'ajuda del meu cunyat, vam poder reunir-nos i parlar amb diferents grups de joves de les parròquies. En algunes, només ens vam trobar i parlar amb els sacerdots i els vam deixar els nostres fulletons. Amb pregària, i a través d'ells, esperem tenir més vocacions de diferents llocs.

Agraïm al Senyor el seu amor i protecció en aquest viatge. Visitar a les famílies de les nostres joves és una oportunitat per conèixer més els seus orígens i, al mateix temps, perquè ells coneguin la Congregació. Moltes gràcies també a vosaltres, estimades germanes, per les vostres oracions en favor de les vocacions. No deixem de demanar a Déu, per intercessió de Sant Domènec, del Pare Coll i de les nostres Germanes Màrtirs que ens envii més vocacions bones i santes.

Hna. Tran Thi Hong Thach
Vietnam

75 ANYS DE VIDA RELIGIOSA DE LA GERMANA ISABEL GUTIERREZ PULGAR COMUNITAT DE LLEIDA

El passat dia 14 de setembre la comunitat de Lleida es va despertar amb l'ambient d'un dia de festa. La nostra estimada germana Isabel celebrava **75 anys de Vida Religiosa** i calia celebrar-ho i alegrar-nos amb ella. El Senyor la

va cridar en la seva joventut i ella ha sabut respondre a aquesta crida, en la fidelitat del dia a dia, durant setanta cinc anys, viscuts tots a la ciutat de Lleida, el seu únic destí, lluny de la seva "tierrina" natal i de la seva família, a la que tant estima i que, per problemes de salut, no han pogut assistir a la festa. Va ser una celebració senzilla i fraterna, a la capella del col·legi, presidida pel Pare Àngel, prior del convent dels Pares Carmelites de la

parròquia de Santa Teresina i amb la companyia de la Priora provincial M. Rosa Masramon, la Secretària provincial, Rosa M. Picas i l'Ecònoma Montserrat Font.

La providència va fer que també hi poguéssim assistir la germana Dolors Prenafeta, missionera a Guatemala i exalumna de la germana Isabel, que d'alguna manera representava a tots els alumnes de Lleida, que durant tants anys la germana Isabel havia estimat i educat.

Tot i la senzillesa i la intimitat de l'acte, tampoc hi varen faltar algunes antigues treballadores de l'escola, que sempre han estat molt a prop de les Germanes. Finalment un dinar fratern al pis de Fleming, vivenda de les Germanes, preparat amb tot detall, i els regals, les felicitacions i abraçades de totes.

Gràcies, germana Isabel, pel teu exemple de vida! Gràcies pel teu silenci contemplatiu, per la teva senzillesa i humilitat, pel teu esperit de servei, per la teva gran generositat per saber escoltar i acollir sempre, per transmetre pau, fins i tot en les situacions més difícils. Gràcies, en fi, per la teva llarga vida i per la teva fidelitat a tota prova! Gràcies!

Comunitat de Lleida

Celebració dels 800 anys de presència dels Dominics a Catalunya (1219-2019)

Convent de Santa Caterina Verge i Màrtir c/Bailén, 10 – BARCELONA –

El diumenge 6 d'octubre de 2019, amb gran goig vam celebrar els 800 anys de presència dels Dominics a Catalunya, en el Convent Santa Catalina Verge i Màrtir de Barcelona, on ens vam reunir, aproximadament, unes 150 persones, entre elles unes 80 persones pertanyents a la Família Dominicana de Catalunya. S'hi feren presents les Dominiques de l'Anunciata, de la Presentació, de l'Ensenyament, la fraternitat laical de Barcelona i els laics DEIC.

El programa d'actes previst per celebrar aquest esdeveniment, tan significatiu i important per a la Família Dominicana, es va iniciar amb una eucaristia concelebrada, presidida pel Prior Provincial Fr. Jesús Díaz Sariego OP, Fr. José Luís Ruiz, soci del Prior Provincial, i els frares de la comunitat.

El Prior Provincial, a l'homilia, en primer lloc, va saludar als germans concelebrants, als membres de la Fraternitat Laical de Sant Domènec, a altres laics compromesos pertanyents a grups afins a les Dominiques i als Dominics; a les religioses Dominiques pertanyents a diverses Congregacions molt presents a Catalunya: Dominiques de l'Anunciata, Dominiques de l'Ensenyament, Dominiques de la Presentació, Germanetes del Corder i a les germanes contemplatives, agraint, als presents, *celebrar amb els germans de l'Ordre de Predicadors els 800 anys del convent de Santa Catalina, Verge i Màrtir*.

També va dir a l'homilia: «No podríem entendre la presència de l'Ordre de Predicadors a Catalunya sense les religioses Dominiques i sense els laics Dominics. Tampoc podríem comprendre del tot la presència de l'Ordre a Espanya sense conèixer la seva rellevància en aquestes terres catalanes. Per aquesta raó estic molt content de ser aquí i de compartir amb vosaltres aquest esdeveniment. Vull dir-vos, amb gratitud, que us estíem; valorem la vostra terra, la vostra cultura, la vostra història. Aquesta estima per vosaltres ens ajuda i estimula en el present a seguir essent fidels a Domènec de Guzmán i a la predicació de l'Evangeli com ell ho volgué fer des de la seva profunda espiritualitat».

***En la primera lectura**, el profeta Zacaries ens deia, podem intuir, amb gran entusiasme: 'crida de goig i alegria't, filla de Sió, mira que jo vinc a habitar dins teu'. Vull recordar expressament aquestes paraules del profeta, perquè avui és un dia de goig i d'alegria, perquè la presència de Déu ha residit en aquest convent durant 800 anys. Per ventura no és aquesta també una experiència personal i familiar! Quan percebem en la nostra vida la presència de Déu estem contents. Ens tornem més alegres. Recuperem vitalitat i gràcia. Estem més esperançats. Doncs bé! Per als frares predicadors avui és un dia de goig i d'alegria en celebrar vuit segles de la nostra història en aquest convent per moltes raons, però sobretot per una: **'perquè Déu ha habitat en ell'**.*

Molts han estat, sens dubte, els contratemps d'una història de 800 anys, hi ha hagut moments de goig, de dolor, de llum i, perquè no, també de 'glòria'. En tots aquests moments **'Déu ha habitat en aquest convent'**, en els frares més enllà dels seus valors i dels seus límits. En qualsevol cas, podem afirmar que el Convent, els frares, al llarg d'aquesta llarga història van engendrar una **vitalitat evangèlica** que ha perdurat fins el dia d'avui. Va ser un convent erigit en els primers anys de la fundació de l'Ordre de Predicadors, en vida de sant Domènec, en el context medieval de Barcelona. En aquest context espiritual i cultural, no podia sinó irradiar amb força **la vitalitat de la predicació**. Avui donem gràcies a Déu per això. Sants, missioners, professors universitaris, predicadors han passat al llarg de la història per aquest convent. Aquests és el nostre goig i aquesta és la nostra alegria.

Però, **Què comporta el goig i l'alegria de percebre que Déu habita en nosaltres i entre nosaltres?** Responem a aquesta pregunta des d'una experiència de fe perquè aquesta ha estat l'experiència dels Apòstols. **En la segona lectura** ho hem escoltat: tots ells es dedicaven a l'oració en comú, juntament amb algunes dones, entre elles Maria, la mare de Jesús, i amb els seus germans. Una manera d'expressar la proximitat de Déu en les seves vides i en la seva comunitat de fe, una comunitat orant. **Dir que Déu habita** en nosaltres és reconèixer la seva presència, és posar en valor la seva gràcia; és constatar que existeixen valors transcendents que van més enllà de les nostres limitacions i de les nostres circumstàncies. És, sobretot, una

relació personal, íntima, única. Qui no desitjaria viure aquesta experiència? Si Déu habita en tu, en nosaltres, ens té en compte, aposta per nosaltres, confia en nosaltres. Ens dignifica i enalteix. Som importants per a Ell. Això és una gràcia. Una sort. Una experiència valuosa per viure i per explicar.

Reconèixer la presència de Déu en la nostra vida és, en definitiva, ser

capaços d'orientar la nostra història, d'interpretar-la i de desitjar-la. Els Dominics volem i apreciem el nostre passat. Si no fos així no podríem comprometre'ns del tot amb el present ni posar en valor el futur que està per arribar. Però el nostre passat és important per a

nosaltres perquè té 'rostres', 'noms', 'persones', 'veus concretes que han predicat la Paraula de Déu', que han expressat les seves conviccions de fe, que han transmès l'Evangeli a les generacions d'homes i dones dels quals han estat els seus coetanis".

Finalitzada l'eucaristia, al voltant de 75 persones de la Família Dominicana van continuar la festa amb un dinar fratern que va ajudar a compartir i estrènyer llaços entre les diferents Congregacions Dominiques i els laics.

A la tarda es féu a l'Església dels Dominics un concert a càrrec de **«L'orquestra de cambra amics del clàssics»** excel·lentment dirigit per Joan Palet i Dalmases. El concert es va iniciar amb la interpretació de l'Himne del Jubileu dels 800 anys; a continuació es van interpretar tres peces de J. S. Bach, una peça de A. Vivaldi, interpretada esplèndidament per la solista Montserrat Palet al violí, i van seguir diverses peces que van complaure a tots els presents.

Aquest bell concert va ser el colofó perfecte per aquest dia festiu i d'acció de gràcies pels 800 anys de la presència dels Dominics a Catalunya

ENTRONIZACIÓ DE LA IMATGE DEL PARE COLL A LA CAPELLA DE LA PIETAT - VILADRAU

Va arribar l'11 d'octubre, dia preparat amb cura i esperat per totes per celebrar amb alegria el Xè Aniversari de la Canonització del nostre estimat Pare Coll. A la província Sant Ramon es van multiplicar les celebracions locals en comunitats i escoles. Quantes germanes, personal dels col·legis i altres tantes persones amigues recordaven que "fa deu anys estàvem a Roma", o a les festes posteriors a Vic i Gombren...! Quantes ganes de col·laborar perquè aquesta flama segueixi viva i encengui cada vegada més altres flames!

El dia següent, dissabte **12 d'octubre**, era l'escollit per celebrar-ho juntes com a província. Des del dia anterior s'estaven fent preparatius a la parròquia de Viladrau, lloc triat per a l'ocasió.

Viladrau és un petit poble de zona muntanyosa que s'aixeca al cim d'un turó, no lluny de Vic, on el mateix Pare Coll hi va fundar una comunitat l'any 1860. Les Germanes van ser sempre molt estimades pel poble, que fins i tot va dedicar una de les seves fonts a la "Gna. Josefa", recordada encara avui com un àngel de servei i de consol per a tothom. Al 2002 la comunitat de germanes va haver de tancar, però la casa continua prestant el seu servei a la Congregació, ja que en ella es realitzen trobades i, a l'estiu, uns dies de

vacances comunitàries per a les germanes de la província que ja no van amb les seves famílies .

Doncs bé, en aquestes anades al poble es va veure que a la Capella de la Pietat hi havia un lloc buit que "esperava" un sant. I una germana va tenir la felicitat idea que aquest sant havia de ser el Pare Coll, que tantes vegades hauria passat a visitar la comunitat i predicar al poble. Fetes les gestions necessàries, es va fixar la data: calia celebrar-ho juntes, i ho faríem amb motiu del Xè Aniversari de la Canonització.

I així va ser que, el dia 12 d'octubre, gairebé cent germanes provinents de tots els punts de la província ens vam reunir a la Parròquia Sant Martí de Viladrau, on les seves parets conserven sens dubte el ressò de la predicació del Pare Coll. Començarem amb una Eucaristia molt participada, amb bonics cants i símbols, que ens van posar en comunió amb tantes altres germanes i comunitats de tot el món. El sacerdot ens va animar a que, com el Pare Coll,

abrandéssim fins al final, ja sigui en l'activitat o amb la simple presència amorosa, com ciri que il·lumina fins que consumeix tota la seva cera. I és que el símbol de foc i de la llum va estar molt present en tot aquest aniversari.

A continuació, es va treure la imatge del Pare Coll amb unes andes bellament decorades amb flors. Totes les germanes en processó i cantant seguírem darrera de la imatge de Sant Francesc Coll pels carrers de la vila. Impressionant de veure! Algunes persones s'acostaven, preguntaven, felicitaven.

Senyora que te cura de la Capella i ens va facilitar portar a terme la cerimònia.

Finalment vam arribar fins a la Capella de la Pietat. Allà es va procedir a la benedicció de la imatge, que va quedar entronitzada a la banda de la del seu estimat amic, Sant Antoni Maria Claret, qui havia exercit de Vicari parroquial de Viladrau. La capella, no molt gran i plena de germanes, vibrava al cant de "Sant Fundador" i l'Himne del Pare Coll. Tot va ser veritablement emotiu.

Sant. Antoni M. Claret

Sant Francesc Coll

A l'acabar les celebracions, amb el cor ple d'agraïment i alegria, les germanes vam tornar cap a Vic per dinar juntes i després continuar a la tarda amb altres activitats de la planificació de la vida de la Província.

Una oració callada pujava fins al cel, era la pregària per aquesta Catalunya que el nostre Fundador tant va estimar i que, com en el seu temps, avui segueix necessitant d'obreres i obrers que amb audàcia, proximitat i creativitat, continuïn la predicació de la Bona Nova de l'Evangelí.

Gna. Luciana Farfalla

CAPELLA DE LA PIETAT

LA COMUNITAT DE SÚRIA CELEBRA EL XÈ ANIVERSARI DE LA CANONITZACIÓ DE SANT FRANCESC COLL

La Comunitat de Súria, com totes les comunitats, hem celebrat el Xè Aniversari de la Canonització del nostre Fundador Sant Francesc Coll. L'iniciàrem amb el rés solemne del Sant Rosari el dia 6 d'octubre, vigília de la Mare de Déu del Roser tan estimada pel P. Coll. El dia 7 ho férem assistint i participant de l'Eucaristia a l'Església del Roser del Poble Vell de Súria, lloc on possiblement el P. Coll fa 162 anys ja l'havia celebrada, i on encara avui s'hi estima una medalla de la Verge del Roser, que, amb l'escut dominicà, sembla ser única en tota la Congregació.

Els dies 8, 9 i 10 foren els dies del Tridu de preparació per al gran dia en honor del nostre Sant Fundador, amb el lema **«AM TU LA FLAMA SEGUEIX VIVA»**, que ens convida a seguir aprofundint i a comprometre'ns amb el seu llegat espiritual, responsables del tresor rebut. **Flama, foc, llum**, símbols molt característics en el P. Coll, que encara avui segueixen convocant a l'alegria de la fe i a l'ardor de l'Esperit en l'anunci de l'Evangeli.

ABRUSAR, IL·LUMINAR, ENCENDRE

Verbs que representen molt bé el caràcter, l'actualització del carisma de l'Orde en el context social i religiós i contagia als altres el propi foc, la mateixa llum, i així ho pensà el P. Coll: **«Un foc encén un altre foc, una llum una altra llum».**

El dia 11, el gran dia per fer memòria agraïda, l'iniciàrem participant de la pregària organitzada al Col·legi amb tots els professors i alumnes. En acabar, les germanes fórem obsequiades amb un pomell de margarides naturals, senzilles i boniques, que col·locàrem a la capella als peus de la imatge del Sant.

A la tarda, a la nostra capella, tinguérem la celebració d'unes solemnes Vespres i Eucaristia a nivell de parròquia, a la que assistiren alguns feligresos.

Però la festa seguia i fou el dissabte dia 12 que, amb bona part de la Província, ens trobàrem a Viladrau on tinguérem una solemne Eucaristia a la Parròquia. Tot seguit es féu el trasllat d'una imatge de Sant Francesc Coll fins a la capella de la Pietat, on quedà col·locada a la veneració dels fidels, en una ben organitzada processó, tot cantant himnes i cants pels carrers del poble, causant l'admiració de moltes persones que en aquells moments es trobaven al carrer.

El diumenge dia 13, a la nostra parròquia de Sùria i a la Missa de les 12, també donàrem gràcies per aquests 10 anys de la Canonització del nostre Pare Sant Francesc Coll.

El celebrant i rector de la Parròquia, Mn. Joan Casals, ens convidà a tots a pregar per la Congregació de Dominiques de l'Anunciata i per la seva obra, que des de fa 162 anys és present a Sùria acompanyant a tantes generacions a trobar la dignitat del seu viure, seguint l'estil de Jesucrist a la llum de l'Evangelí.

Sant Francesc Coll, intercediu per la vostra obra!!!
La comunitat de Sùria

CELEBRACIÓ DEL Xè ANIVERSARI DE LA CANONITZACIÓ DEL P. COLL A GUISSONA

Els infants, joves i mestres de l'escola FEDAC de Guissona van celebrar el passat 11 d'octubre l'Eucaristia per celebrar el Xè aniversari de la canonització del Pare Francesc Coll, que fou presidida per Mn. Ramon Balagué a l'església de Santa Maria de Guissona.

La Congregació ha volgut que totes les comunitats, escoles, grups de joves... on les Germanes Dominiques de l'Anunciata, fundades pel P. Coll, estan presents celebrin,

arreu del món, aquest esdeveniment com un gest de «Família Anunciatista» que els vol connectar més enllà de les fronteres de cada país.

D'aquesta manera, l'escola de les Dominiques de l'Anunciata FEDAC de Sant Francesc Coll a Guissona es va unir a totes les escoles que van celebrar una pregària o una eucaristia, a través d'una dinàmica que

utilitzava un rellotge, amb dues agulles en les quals es podia llegir “esperit de passió” i “esperit de fe”, com a símbol del que el Pare Coll va ensenyar: oferir el nostre temps, als infants, adolescents i joves, de poblacions grans i petites, acompanyar les Famílies, i estar al costat del qui pateix i se sent sol.

La celebració, com va glossar Mn. Ramon en la seva homilia, va permetre a alumnes i a mestres donar gràcies al Senyor pels 10 anys de la canonització del Pare Francesc Coll com una persona que va passar per la vida fent el bé i transformant la realitat del seu entorn. En concret creant escoles perquè les noies poguessin tenir una formació i les que se sentíssim cridades a seguir Jesús de Natzaret d'una manera especial i senzilla, poguessin fer-ho a la Congregació de les Dominiques de la Anunciata.

Al llarg dels anys tant Sant Francesc Coll com les germanes i educadors/es, han compartit, i nosaltres seguim compartim, el nostre temps per portar a terme la missió que se'ls ha encomanat: donar a conèixer Jesús de Natzaret i donar-ne testimoni.

Mn. Ramon Balagué, rector de Guissona

LA CELEBRACIÓ DEL Xè ANIVERSARI DE LA CANONITZACIÓ DEL PARE COLL HO CHI MINH, VIET NAM

Com totes les Germanes de la Congregació celebràrem, amb alegria i gratitud, el desè aniversari de la Canonització del nostre estimat Pare, Sant Francesc Coll OP. La celebració va començar amb la pregària del Sant Rosari el 7 d'octubre, va continuar amb el tridu i el dia 11 la celebració de la Sagrada Eucaristia.

En aquesta important festa en l'Església, en tota l'Ordre Dominicana i amb totes les filles del P. Coll, totes les comunitats de l'Anunciata presents en 21 països, amb múltiples idiomes i cultures, estàvem unides en esperit resant el Rosari com un acte d'oferir a Maria la nostra Congregació i per commemorar com el P. Coll estimava aquesta devoció.

La Mare de Déu i el Sant Rosari van ser els companys del P. Coll des de la seva infància i en les seves llargues passejades missioneres, i ara s'ha convertit en l'herència de les germanes. «El rosari és el meu llibre i el meu tot». Amb el rosari el nostre Pare va integrar la seva vida a la vida de Jesús i Maria, i a l'escola del Roser i va aprendre a resar i es va convertir en mestre d'oració. També és un recordatori per a nosaltres, les seves filles, que ens cal resar més el Sant Rosari i convertir-nos en promotores d'aquesta oració perquè, per a ell, el Rosari és «l'escala al Cel».

La preparació va continuar amb els tres dies d'oracions. Estem convidades a mantenir el nostre foc encès! Crida, foc, llum són símbols del P. Coll que ens continuen convocant per continuar la seva missió, ser prediques de l'Evangeli i testimonis de la fe.

«Amb tu la seva flama continua viva» va ser el tema de la celebració i els temes principals del tridu van remarcar aquests tres verbs: ENCENDRE - IL·LUMINAR – ABRUSAR. La nostra petita capella es va tornar més càlida i solemne amb la decoració de les espelmes i la imatge del nostre Sant Fundador. El tema de cada dia va ser la vida del P. Coll: la seva missió (encendre), el seu somni (il·luminar) i una herència per a nosaltres il·luminar la foscor de la ignorància. Ell va ser qui va començar, el que va encendre en nosaltres el foc en fundar la Congregació i el seu somni fou que puguem ser una llum que il·lumini als altres, especialment en una societat amb crisi de valors i, al mateix temps, transmetent el seu carisma a la generacions més joves. Avui, totes nosaltres que formem «L' Anunciata», hem de seguir compromeses amb aquest llegat d'il·luminar la foscor de la ignorància. No estem cridades a estar soles, a ser autosuficients. Estem convidades a viure en comunitat, a viure en unitat enmig de la nostra diversitat. D'acord a la inoblidable frase del P. Coll: «Un foc produeix un altre foc, una llum encén una altra llum», hem de ser portadores de Llum, cooperant amb persones de diferents edats, cultures i idiomes, perquè tots puguin ser els nostres companys en aquest viatge.

El més destacat de la celebració va ser la Sagrada Eucaristia del divendres 11 d'octubre, que les dues comunitats a Vietnam vàrem celebrar exactament a les 11.00 en punt del matí, igual que en el 2009 quan el papa Benet XVI, juntament amb tota l'església, va proclamar Sant de l'Església universal a Sant Francesc Coll.

La Missa es va celebrar a la capella de la comunitat de la Mare de Déu del Sant Rosari. El Pare Joseph Dinh, ex provincial de la província dominicana del Vietnam, va ser el celebrant juntament amb altres quatre frares. Amb les nostres germanes de la comunitat de Sant Pere Almató, els sacerdots, altres germanes religioses i amics, vam celebrar amb alegria, gratitud i entusiasme la festa del nostre Sant Fundador. També vàrem convidar a alguns laics, que treballen amb nosaltres en l'apostolat, perquè sàpiguen i entenguin més sobre el nostre carisma.

L'Eucaristia va ser molt solemne. Junts vam donar gràcies per la santedat del nostre Fundador. El Pare Joseph va dir en la seva homilia que era un gran honor per a ell presidir aquella Missa i poder parlar sobre la santedat del seu germà, el Pare Coll. Va esmentar que Sant Francesc Coll és una gran benedicció per a l'Ordre Dominicana, juntament amb tots els sant i santes dominics; son un mirall i un bon exemple per a tots els dominics. També va dir: «La vocació és una crida, però no és com la crida a través del telèfon. Si truquem des del nostre telèfon mòbil, estem segurs que sempre hi ha una resposta, sempre hi ha algú per agafar el telèfon. No obstant això, amb la vocació al sacerdoci o a la vida religiosa, Déu crida a molts, però no tots respondran, perquè per respondre a la crida de Déu es necessita molt coratge. Al P. Coll no li va ser fàcil ser religiós en la seva època, però malgrat tots els desafiaments, ho superà tot, es va mantenir fidel a la seva vocació

dominicana i per continuar la seva obra va fundar la Congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata». Es com ara vosaltres aquí a Vietnam. Ben segur que també teniu moltes dificultats, moltes preocupacions, molts desafiaments, però fins ara esteu creixent i estic segur que continuareu creixent i que us anireu estenent cada vegada més. Tingueu coratge com el vostre Pare, sigueu predicadores arrelades i Germanes Dominiques compromeses ».

Després de l'Eucaristia, vam convidar a tothom a compartir un pica-pica amb la comunitat. Van ser uns moments que tots vàrem gaudir junts i, van expressar la seva gratitud per haver-los convidat en aquesta gran festa de la nostra Congregació. La major alegria i la més sincera gratitud eren al cor de cadascuna de nosaltres, les Germanes Dominiques de l'Anunciata, agraint al Senyor per la vida, la missió i la santedat del Pare Coll, per la llavor d'amor que l'Amo de la vinya va plantar en el nostre Pare, un amor tan gran del qual en participem.

La celebració ja va acabar, però la missió continua, «amb tu la seva flama segueix viva». Hem de assegurar-nos que el nostre foc estigui sempre encès perquè puguem il·luminar als altres. Hem de donar vida al Pare Coll fent que l'Anunciata pugui ser present a tot el món. Visca el Pare Coll! Visca l'Anunciata! GLÒRIA A DÉU!

Gna. Ma. Cao Thi Duyen

TROBADA LXXVII CAPVESPRE 26, 27 i 28 d'octubre 2019

En aquesta setanta-setena trobada del Capvespre, s'han donat dos canvis respecte a les edicions anteriors. En primer lloc: s'hi han incorporat un bon grupet de germanes que no hi havien participat mai. Sempre seran molt benvingudes les que vulguin afegir-s'hi. Val la pena, no us ho perdeu. En segon lloc: no s'han acabat les jornades el dilluns després d'esmorzar, com era costum, sinó havent dinat. Això ha suposat un matí més de reflexió i d'activitat.

En arribar, el dissabte 26, cadascuna va anar portant la maleta on se li havia indicat, unes a les instal·lacions de sempre -habitacions amb dutxa del primer pis- i altres a les noves instal·lacions de la Casa de colònies "Pare Coll 2". Com sempre, les salutacions pertinents amb les germanes d'altres comunitats i les de Gombrèn.

A continuació vàrem tenir l'Eucaristia de l'inici de la trobada. Molt ben preparada i participada. El començament d'un cap de setmana llarg amb un caire de reflexió i de formació.

Abans de dinar ens va quedar temps per anar a visitar el nou pis de les germanes a la primera i segona planta, de la part de la capella, on hi vàrem poder saludar també dues de les germanes que últimament hi ha destinat la Priora general, les Gnes. Inmaculada Prada i Marlyse Sorel.

Anar a Gombrèn sempre és motiu de joia. Lloc entranyable per a nosaltres on podem gaudir de la capella, estança on va néixer el Pare Coll. Després de dinar un passeig pel poble o bé a descansar.

Primera activitat de la tarda: el rés d'un rosari missioner, en aquest any declarat mes missioner extraordinari, pel Papa Francesc, en el que es tingueren presents les nostres missions d'arreu. Després, la primera xerrada del P. Juan José de León Lastra, OP que ens va presentar un esquema molt complert de la temàtica que aniria desenvolupant al llarg del cap de setmana. Oferim **un molt breu resum** de l'esmentat esquema:

A. LO RELIGIOSO EN NUESTRA VIDA. RELIGIÓN Y VIDA

Aunque tratar este tema puede parecer absurdo, conviene considerarlo ya que en la vida religiosa a veces se da poca atención a lo religioso:

1. Para encontrar más razones a ser lo que somos, ahora que otros no lo son, incluso en nuestras familias.
2. Para posicionarnos ante una sociedad en gran parte arreligiosa ¿secularizada?
3. Para analizar cómo es lo más específico lo religioso: nuestro culto a Dios, oración, sacramentos, litúrgia, devociones...

B. NUESTRO CULTO A DIOS

I. LA ORACIÓN.

1. Introducción. La oración surge espontáneamente. Lo difícil es centrarse en la oración.
2. Por qué orar.
3. La razón más poderosa por la que hemos de orar es porque Jesús oró y nos mandó orar.

II. LA EUCARISTÍA.

1. La eucaristia centro del culto y de la vida, de la Iglesia y de cada cristiano.
2. Más que un signo sacramental. Banquete, alimento real. Sacrificio-ofertorio.
3. Es actualización de un acontecimiento de la vida de una persona: actualización de él. Y la invitación a hacer lo mismo: entregar su cuerpo, derramar su sangre.
4. Es actualización de la **Última cena** y lo que en ella se resume, se celebra y se anuncia.
5. Eucaristía y palabra.
6. Eucaristía y hermano.

Aquest simplificat esquema estava ple de subapartats i d'una gran i molt bona exposició per part del "Padre" que varen ser de gran ajuda per a la reflexió.

A l'hora de berenar començà el recés que durà fins l'endemà a l'hora de dinar. Un recés ben diferent d'altres mesos ja que les circumstàncies i el context no són els mateixos. S'inicia amb l'exposició del Santíssim i una llarga estona de pregària. A continuació les Vespres i després sopar.

A l'hora indicada es resaren les Completes i anàrem a descansar.

El diumenge després de Laudes i esmorzar, tinguérem la segona xerrada en la que es va anar desenvolupant l'esquema indicat. A continuació l'Eucaristia.

En el dinar, on es donava per acabat el recés, poguérem compartir i expressar

les nostres vivències. El temps ens hi va acompanyar i una passejada pel poble va servir de relax i de distensió.

Després resarem el rosari, molt ben preparat, i a continuació una xerrada-col·loqui en la que es pogué compartir i dialogar. Contrastar diferents punts de vista de casos concrets que varen anar sortint.

Després de sopar una vetllada especial en la que segons les iniciatives van sortir algunes actuacions. Un diàleg amb el Pare Coll en el que anaven contrastant actuacions d'abans amb les d'ara. Participació de totes amb acudits,... A continuació se'ns varen lliurar uns obsequis, molt pràctics i útils, elaborats per germanes.

L'endemà al matí, com que no s'acabava la trobada fins després de dinar, va haver-hi temps per tenir l'Eucaristia amb una celebració penitencial, molt ben preparada per part del Padre. Després de dinar retorn cap a Vic en l'autocar o bé cotxes particulars.

Queda agrair al Consell provincial l'oportunitat de poder gaudir d'aquestes trobades.

Gna. Teresa Soldevila

L'equip de Pastoral Juvenil Vocacional s'ha posat en marxa aquest nou curs amb moltes ganes d' oferir un espai de recerca i de trobada pels joves que busquen quelcom més a la seva vida.

Sota el lema «***T'espero allà on els somnis es fan realitat***» s'ha organitzat una jornada a la qual hem pogut reflexionar sobre què suposa i implica SOMIAR, mirant d'entendre el significat d'aquesta paraula per tal de poder començar una aventura personal.

Tot seguit, ens hem fet el regal, sota el sol d'octubre i amb un dia de cel blau, de fer un recés amb l'ajuda d'uns textos que volien ser brúixola en aquesta recerca interior. El repte que teníem per davant era descobrir *quin és el somni de Jesús per cadascú de nosaltres i quina és la nostra resposta avui en dia*, amb valentia i fermesa.

Ha estat un moment d'aturada, de pensar, de trobar, de sentir, d'escoltar el silenci, d'admirar, de sinceritat amb un mateix i amb Ell. Diferents textos dels quals han sorgit idees molt importants, com ara, no oblidar que més important que la tassa és "el cafè" (que som cadascú de nosaltres, que representa la nostra vida), que el "temps del cafè" és temps de trobada, que tenir set de Déu és fonamental per poder "pujar a l'arbre" com va fer Zaqueu per conèixer-lo i descobrir-lo.

Experiències de vida, pedres importants, fer primer el que és primer... al cap i a la fi, liderar la nostra pròpia vida en clau de l'Evangeli.

Hem compartit les nostres reflexions en COMUNITAT. Una comunitat que fa petits passos per fer-se ressò del que sent i del que comparteix. El moment de germanor més "aromatitzat", com el millor cafè del món, ha estat la pregària on l'Evangeli, la cançó, el compartir, l'admirar han estat claus per generar una gran sinergia al voltant del que sentim, dels nostres somnis, de la nostra crida.

I si teniu temps per fer un cafè us recomano la lectura de la tassa de cafè. Ben segur que us trobareu reflectits en algun moment amb el que hem compartit.

Rafa Chirivella

TROBADA DE TALLERS MISSIONERS

El dia 17 de novembre a la tarda va tenir lloc la trobada de Germanes i Col·laboradors dels Tallers Missioners a Elisabets - Barcelona.

En arribar, sobtava el gran nombre de germanes, la sala estava molt plena. La novetat era que hi havia la nostra estimada Gna. Ana Belén Verísimo, Priora general, que va venir per compartir amb nosaltres aquella jornada. Atentament va anar saludant totes les germanes i col·laboradors.

En començar la Gna. Andrea Iturbe, Delegada general de Missions, estimulà la trobada amb un petit cant sobre el "Compartir".

A continuació, la Gna. M. Núria Cuéllar, Delegada de Missions de la Província, presentà i comentà els temes que tractaríem aquella tarda.

Seguidament la Gna. Ana Belén, va començar la seva conferència sobre el «Tràfic de persones». Destacà de bon principi la diferència entre "la tracta" i "el tràfic" de persones; cosa que es fa més evident en llengua castellana perquè utilitza els dos mots: "trata" i "tráfico", mentre que en català només s'utilitza la paraula "tràfic".

La tracta: explotació sexual, nens soldats, tràfic d'òrgans, matrimonis servils, tràfic de persones ... sempre és fruit d'un engany (qualcom involuntari), en canvi el tràfic, són les persones que s'ofereixen per poder treballar (voluntari) i es troben enganyades, frustrades amb l'explotació. Tot derivat de la situació injusta entre el món del capital i el mercat i l'abundant pobresa existent.

Fou una ponència molt interessant, conduïda amb delicadesa i amb un gran coneixement del tema, explicada amb força detalls dels processos per arribar

a aconseguir l'objectiu pretès: Tracta de persones i tràfic. La finalitat de tot això és l'obtenció de diner.

La Gna. Ana Belén, bona sociòloga, coneixia ben bé els fets detallats en aquesta exposició, ja que els havia viscut en el seu destí anterior: Brasil, un dels països, també Espanya, on abunda aquesta explotació. Allà formava part d'una xarxa eclesial que lluita contra el tràfic.

Acabada la ponència, la Gna Núria detallà els ingressos obtinguts dels Tallers Missioners: 6.377,28€ del curs 2018-2019, que es dedicaran totalment per l'obtenció de beques a Filipines: per l'Escola «Anunciata» a San Carlos i pel projecte d'escolarització d'alumnes precaris a Calamba.

Seguidament tingué lloc una ben preparada pregària basada en «el tràfic de persones humanes» i amb participació de l'assemblea.

Es clogué la jornada amb un berenar de germanor on compartirem el bon gust de la jornada i diferent material per seguir treballant amb il·lusió per les missions.

Agraí, una vegada més, l'acollida i tots els detalls de les germanes de la comunitat d'Elisabets que varen fer possible el bon desenvolupament de la trobada.

Gna. Montserrat Umbert

EL REPTE DE SER COMUNITATS FORMATIVES ...

FORMACIÓ PERMANENT A FILIPINES

Segurament que en totes les nostres programacions comunitàries, en l'apartat de formació, consta el conèixer i aprofundir més en els documents congregacionals. Doncs bé, això justament, és el que hem fet aquests dies, del 31 d'octubre al 2 de novembre, les tres comunitats de Filipines, (sempre trobant a faltar les nostres germanes de les comunitats del Vietnam) estudiar i aprofundir el nou «PLA GENERAL DE FORMACIÓ».

Amb anterioritat s'havia repartit el treball de les exposicions entre les tres comunitats, d'acord amb els nivells formatius que tenen cadascuna. L'aspirantat i el postulantat van anar a càrrec de la comunitat de San Carlos, l'apartat de noviciat el va preparar la comunitat de Calamba i l'estudiantat la Comunitat de Cubao. Tant la presentació com la formació permanent i el

resum comparatiu ho va preparar la comunitat de San Carlos.

Segons s'anaven explicant les etapes es descobria una progressió en els objectius i continguts, així com un gradual aprofundiment. També es va poder constatar l'actualització que va suposar aquesta redacció, que ha tingut en compte el món actual i la realitat de les joves que entren a la vida religiosa. Es té en compte per exemple, l'ecologia, la psicologia.

Segons s'anaven explicant les etapes es descobria una progressió en els objectius i continguts, així com un gradual aprofundiment.

Les germanes s'esmenaren en fer arribar els continguts amb encert, alhora que amb pedagogia, perquè a totes ens arribés l'explicació el més clara possible.

Aquesta trobada es va desenvolupar amb normalitat, però una mica deslluïda per la situació de la malaltia de la H. M. Natividad que era la coordinadora de la trobada. Es notava la seva absència i en totes les germanes hi havia una callada i prudent preocupació.

Les germanes en formació, estudiants, novícies i la postulant Nesti van tenir unes activitats paral·leles dirigides per la H. Regina i l'equip de pastoral juvenil vocacional, amb la finalitat de preparar una trobada de joves que es farà al maig del proper any a San Carlos.

Aquestes jornades es van completar aquest dia 2 de novembre a la tarda, amb la celebració de l'Eucaristia al cementiri adjunt al convent dels Pares Dominics de Sant Joan, amb l'assistència de membres de la Família dominicana. Hi assistírem moltes Congregacions dominicanes, així com laics i altra gent vinculada a aquest Santuari de la Sta. Creu.

El dia tres, diumenge, les germanes de San Carlos van marxar d'hora. Les de Calamba encara assistírem a l'Eucaristia a la comunitat de Cubao amb la feligresia del Barri de Planas, que és al costat de la comunitat que tots els diumenges la celebra al nostre convent. En acabar van tornar a la seva província.

Sempre esperem aquestes trobades amb il·lusió i alegria pel que suposa de formació, però també per la fraternitat i el compartir.

Gna.. Rolindes González

SEGONA TROBADA DE FORMACIÓ NADAL 2019

Les vacances de Nadal ofereixen dies propicis per trobar-nos les comunitats i aprofundir en algun tema formatiu. El tema d'aquest any va ser l'ECUMENISME. El nom del tema té una explicació. A Filipines es van a celebrar els cinc-cents anys de Cristianisme i per aquesta raó la Conferència episcopal filipina ha dedicat l'any 2020 a aquest tema; en concret el lema es tradueix així: «Year of ecumenism: Dialogue towards harmony» Any de l'ecumenisme: diàleg cap a l'harmonia.

Els ponents van ser dos professors laics de la Universitat de St. Tomàs: Mr. Val Brillant i Mr. Philip L. Fonts, persones molt imposades en el tema, ja que és la seva especialitat. Com és normal en els nostres temps, amb l'ajuda de projeccions van anar alternant una exposició, del tot ortodoxa, basada sempre en la Paraula de Déu i en els documents eclesials.

Ens va quedar clar que el Concili Vaticà II va ser un moment clau en la Història de l'Església en aquest camp, ja que arran d'aquest esdeveniment es va produir una obertura i diàleg amb les altres confessions cristianes i amb altres religions desconegudes fins llavors.

El dia 30 vam fer una sortida a «Regina Rica» en Sampaloc, Tanay, Rizal, recinte natural d'oració i de recés de les «Dominiques de Regina Rosari». Ja en el recinte vam ser rebudes per la H. Eppie Brazil, actual Priora general, qui va tenir amb nosaltres moltes atencions. En els seus anys joves va estudiar a Espanya i va estar allotjada en la nostra Casa generalícia per espai de dos anys.

El que té de particular aquest espai és que al cim d'un turó hi ha una imatge de la Verge, diríem "gegant", i sota del seu mantell hi ha una capella amb el Santíssim exposat. Es passa per grups

petits i les germanes dirigeixen una estona de pregària.

Va haver-hi més activitats, però aquestes van ser les més significatives.

Que tingueu i tinguem un any 2020 ple de benediccions del Senyor. Des de l'orient llunyà una salutació fraterna.

H. Rolindes González

TROBADA GENERAL DE FORMACIÓ I PREPARACIÓ PELS VOTS PERPETUS

«TEIXINT LA VIDA DE L'ANUNCIATA»

Convocades pel Consell General a través de la Delegació General de Formació, vam estar reunides a Espanya germanes que l'any 2020 hem d'emetre els vots perpetus per participar a la Trobada General de Formació i de Preparació, de l'1 d'octubre al 30 de novembre del 2019.

El lema d'aquesta trobada i preparació a la professió perpètua va ser «**Teixint la vida de l'Anunciata**». La Mare de Déu de l'Anunciació va servir com a model en l'aprofundiment de la nostra vocació, teixint els fins fils de la nostra consagració a Déu com Germanes Dominiques de l'Anunciata.

La trobada va durar dos mesos. La primera part, de l'1 al 31 d'octubre, la vàrem passar a la Casa generalícia a Madrid. La segona part de l'1 al 30 de novembre a la Casa Mare a Vic.

Deu germanes de diferents països van participar en aquesta trobada. Set africanes (*cinc de Rwanda, una de Camerun, una de Costa d'Ivori*), dues filipines i una brasilera.

La trobada va començar amb la introducció de la Priora general, Gna. Ana Belén Verísimo explicant la naturalesa i els objectius d'aquesta preparació als vots perpetus. Les delegades de formació, Gnes. Zoila Morena i Glòria Cañada, ens van explicar tota l'organització de la trobada. Al vespre, les germanes de Consell general van preparar una oració senzilla, i a la vegada profunda, que va marcar el començament de la trobada. Confiarem al Déu de la collita, a la Mare de Déu, als nostres Pares Domènec de Guzmán i Francesc Coll, i a les nostres Beates Germanes Màrtirs, l'èxit i el bon resultat dels dos mesos de preparació per als vots a la professió perpètua.

Del 2 al 9 d'octubre es va desenvolupar el primer tema «**Créixer fins a disposar d'un mateix per fer-se disponible**» amb la Gna. Conxa Calleja de les Germanes Carmelites de Vedruna. Va parlar sobre el creixement i maduració integral cap a la disponibilitat, el creixement en la interculturalitat i creixement en el lliurament.

L'11 d'octubre les germanes de totes les comunitats de Madrid es van reunir a la comunitat d'Alfons XIII per a la celebració del Xè Aniversari de la Canonització del nostre fundador Sant Francesc Coll. Es va celebrar l'Eucaristia amb gran alegria i gratitud pel do de la vida i l'exemple de santedat del nostre Sant Pare Francesc. Després de l'Eucaristia es féu un sopar fratern totes juntes.

Els dies del **12 al 16 d'octubre** es van dedicar al tema del «**Discerniment**» amb la Gna. Generosa Somoano. Amb entusiasme, ens va compartir els conceptes de discerniment. Va desenvolupar el tema amb quatre apartats:

1. **El Discerniment: les ferides, afeccions i pors.**
2. **El Discerniment Espiritual**
3. **El Discerniment en els sinòptics, en Joan i en Pau.**
4. **Com discerneix Francesc Coll la Voluntat de Déu.**

El **13 d'octubre, al matí**, la Gna. M. Assumpció Mitjans ens va presentar les quatre comunitats dependents de la priora general: Lézignan i Valrás a França, El Roble a Becerril (Madrid) i la Casa Procura a Roma. Ens explicà els objectius de la fundació d'aquestes comunitats i la seva missió. També va presentar una breu història de cadascuna d'elles.

El **17 d'octubre, al matí**, va ser la conclusió del tema sobre el discerniment. La Gna. Gene va expressar la seva gratitud per l'oportunitat de compartir amb nosaltres les seves reflexions i coneixements sobre aquest tema. També nosaltres l'hi agraïrem la seva generositat i disposició de compartir amb nosaltres la seva presència, temps, habilitats, coneixements i reflexions. **A la tarda**, la Gna. María Victoria Sánchez ens exposà el tema sobre l'Economia de la Congregació en relació amb els vots, i sobretot amb el vot de pobresa.

A fi de poder conèixer millor la Congregació i la seva Missió apostòlica, els dies **19 i 21 d'octubre** es dedicaren a fer la **presentació de les Províncies i Vicariat**.

El **20 d'octubre** vam fer una peregrinació a **Caleruega**. La terra del nostre Pare Sant Domènec de Guzmán. Fou una oportunitat per aprofundir en el carisma dominicà. El P. Basili OP ens va acompanyar al “torreón”. Amb paciència, entusiasme i alegria ens va explicar “el torreón” de los Guzmanes, l'Església, el pou de St. Domènec i tots els detalls importants relacionats amb St. Domènec i el carisma dominicà. El prior de la comunitat, P. Arsenio OP, va presidir l'Eucaristia que va celebrar per a nosaltres a la capella. Després de l'esmorzar continuàrem la visita. El P. Arsenio ens va acompanyar i ens va mostrar les diferents parts de la comunitat. L'última va ser el celler de la beata Joana. També vam tenir

L'oportunitat de fer una breu visita al Museu del monestir de les Monges dominiques. Abans de tornar a Madrid, vam visitar Santo Domingo de Silos el Monestir dels Monjos benedictins.

Previ a la trobada, la Gna. Zoila ens havia enviat un tema per estudiar i reflexionar.

Presentàrem l'estudi realitzat el 22 i 23 d'octubre.

Els dies **24 i 26 d'octubre** es van dedicar al tema dels **Consells evangèlics**. La ponent va ser la Gna. María José Abad. Ens va ajudar a aprofundir els vots de pobresa, castedat i obediència, camins de llibertat evangèlica.

A la tarda del **24 d'octubre** vam anar a la comunitat d'Aluche. Vam assistir, junt amb els pares i alumnes de l'escola, a la celebració de l'Eucaristia **d'acció de gràcies del Xè Aniversari de la Canonització de Pare Coll**.

El **27 d'octubre** vam visitar Càritas Madrid, on la Gna. Isabel Camiñas hi realitza el seu apostolat. Ens va explicar la missió que la institució té amb les diferents famílies que resideixen en el lloc, immigrants majoritàriament.

El **28 d'octubre** vam tenir el tema de la consagració religiosa. La ponent va ser la Gna. María Jesús Carro. Ens va ajudar a aprofundir la naturalesa i els elements essencials de la crida de Jesús i el sentit que l'Església té sobre la consagració religiosa. També ens va explicar el caràcter peculiar de la professió dominicana.

El **29 d'octubre** vam treballar el tema de la **Missió** amb la Gna. Andrea Iturbe. Ens va explicar la naturalesa de la missió i, en particular, la Missió educativa de la Congregació que es realitza de diferents maneres i mediacions. Reflexionàrem com és la nostra mirada com a educadores i també els trets del carisma dominicà Anunciatista "més visibles" en les nostres comunitats.

La Congregació, com la descriu el Pare Coll, és «Obra de Déu», és rica en història. I estem molt agraïdes a l'equip de germanes que van dedicar el seu temps i els seus dons i habilitats per fer el «Compendi de la història de la Congregació». El **30 d'octubre**, la Gna. Núria Cuéllar, membre de l'equip, va explicar les diferents parts del **compendi**. Per ajudar-nos a conèixer més el llibre ens va donar un treball grupal de dos en dos. Cada grup tenia un tema particular per estudiar i reflexionar. Després vam compartir les nostres reflexions.

El **31 d'octubre** la Gna. Glicería Punongbayan ens va donar el tema sobre **Pastoral Juvenil Vocacional**. Va parlar sobre la pastoral amb els joves. La introducció d'aquest tema tracta d'una Església jove entre els joves; els joves com a gran repte de l'Església i centre de les preocupacions de l'Església. La Gna. Glecy ens va explicar els objectius, els dinàmiques i les columnes de la PJV. També vàrem reflexionar sobre què podem aprendre del sínode dels joves.

Com s'ha esmentat anteriorment, la segona part d'aquesta trobada es va realitzar a la Casa Mare. **L'1 de novembre** vam viatjar a Vic. Vam fer una breu parada a Saragossa per visitar la Basílica de la Mare de Déu del Pilar, on vam assistir també a l'Eucaristia. Després vam visitar a les germanes de la comunitat de Sta. Agnès.

El **dia 2 al matí**, vam visitar Puigseslloses i l'ermita de Sant Jordi. Vam conèixer a la família Coma. La Sra. M. Àngels, esposa del senyor Josep Coma, ens va explicar les parts significatives de la casa i els diferents objectes relacionats amb la vida del Pare Coll. I després, a l'ermita de Sant Jordi, vam resar el sant rosari. **A la tarda**, vam anar als llocs de Vic més emblemàtics de la vida del Pare Coll i la Congregació. Les Gnes. M. del Carme Vilardell i Luciana Farfalla ens van acompanyar i ens van explicar els detalls de cada lloc.

Puigseslloses,
amb la Sra. M. Angels

Per ajudar-nos a aprofundir el carisma, el **3 de novembre** a la tarda vam visitar el museu del Pare Coll amb les Gnes. M. del Carme Vilardell i Luciana.

El primer tema que vam tenir en aquesta segona part va ser **la litúrgia, els dies 4 i 5 de desembre**. La ponent va ser la Gna. Maria Àngels Figuls. Van ser jornades per aprofundir aspectes i elements essencials de la litúrgia. El dia 5 a la tarda vam visitar a les germanes de la Infermeria. Les germanes estaven molt contentes. I per a nosaltres va ser un moment de gràcia el veure-les i abraçar-les. Elles són testimonis vius de fidelitat a la consagració a Déu. La Congregació també té la benedicció de tenir Germanes Màrtirs. **El 6 de desembre**, la Gna. M. Assumpció Mitjans ens va ajudar a conèixer més l'exemple de la seva vida i fidelitat. Al matí, va explicar la situació social, la guerra civil del 1936, i la biografia, les virtuts i característiques de cadascuna d'elles. A la tarda, vam fer una oració especial.

El **7 de novembre**, vam fer el pelegrinatge als llocs de martiri de les set Germanes Màrtirs (Vallvidrera i Manresa) i també una visita a la Basílica de la Mare de Déu de Montserrat. A la tarda, després de visitar el monument a Manresa, vàrem anar a la comunitat de les

germanes. Resàrem les Vespres amb elles i vam sopar. També vam visitar les restes de les GG. Reginalda Picas i Rosa Jutglar i les del P. Enrich que són a la parròquia.

El **10 de novembre** vam viatjar a Gombren, on vam fer els Exercicis espirituals. Per a les Vespres, la Gna. Andrea Iturbe i la comunitat van preparar una oració especial que va marcar el començament dels Exercicis. El tema de l'oració va ser: vigila, prepara't, alegra't, entrega't. La priora de la comunitat, Gna. Beneta Amor, ens va donar un símbol (clau) com a recordatori perquè obrim els nostres cors a el Senyor.

De l'11 a el 16 de novembre vam realitzar els **Exercicis**. El P. Javier Garzón OP va dirigir el recés. En aquests dies vam reflexionar com ésser argila en les mans de Déu i el seguiment a Jesús que el P. Javier ens va ajudar a aprofundir. El **dia 12** vàrem fer un pelegrinatge a Monrgrony. Ens van acompanyar el P. Xavier, les Gnes. Zoila, Glòria i Núria i la senyora Silvia. Vam resar el sant rosari a l'ermita de la Mare de Déu de Montgrony. A continuació vam visitar l'antiga església de Sant Pere. El pelegrinatge ens va ajudar a sentir com el Pare Coll pujava i baixava de Montgrony pel seu gran amor i devoció a Maria. El **16 a la tarda**, abans de tornar a Vic, vam passar pel Monestir de Ripoll, on el Pare Coll va rebre el sagrament de la Confirmació.

Es van dedicar deu dies, del **18 al 28 de novembre**, a l'**estudi i l'aprofundiment del carisma**

amb la Gna. Luciana Farfalla. L'esquema va ser: Carisma en general; resum de la vida de Sant Domènec; la missió dominicana; l'ésser part d'una "Ordre de la Veritat"; sobre el resum de la vida del Pare Coll, les seves actituds davant l'exclaustració i els desafiaments i el seu estil de predicació; els motius i característiques de la Fundació de la Congregació; les prioritats educatives i estil pedagògic; les característiques pròpies de l'Anunciata; la relació entre el Pare Coll i les germanes; la

preocupació per la dona; la Gna. Rosa Santaeugenia i la identitat i pertinença congregacional.

Els mitjans que vam utilitzar per l'estudi i la reflexió sobre el carisma van ser: el llibre de testimonis del P. Vito T. Gómez García OP; el Compendi de la història de la Congregació; les Nostres Lleis; les Actes del XXVI Capítol general i el llibret dels textos per

l'aprofundiment del carisma preparat per la Gna. Luciana. Els deu dies de reflexió i aprofundiment del carisma van ser molt intensos i enriquidors.

El **24 de novembre** vam visitar l'obra mestra d'Antoni Gaudí, la Basílica de la Sagrada Família a Barcelona. Amb l'ajuda del guia turístic, vam conèixer alguns detalls sobre aquest meravellós treball de Gaudí. També vam assistir a la Santa Missa a la cripta. Després, vam anar a la Casa provincial de la Província Sant Ramon de Penyafort. Vam esmorzar amb la comunitat. A la tarda vam visitar l'església de Santa Maria de la Mar, on el Pare Coll va predicar, i la Basílica Mare de Déu de la Mercè, lloc en què el Pare Coll va ser ordenat diaca. També la Rambla de Catalunya i el Port, significatiu per a la Congregació, ja que des d'ell sortiren les primeres germanes que van anar a Amèrica.

El **28 de novembre a la tarda**, vam tenir la primera part de la nostra trobada amb la Priora general. A l'endemà va seguir la segona part. La Gna. Ana Belén va fer algunes dinàmiques que van facilitar el record de tot el que hem experimentat i rebut durant la formació dels dos mesos. La trobada amb ella va acabar amb una activitat molt significativa: teixir, juntament amb algunes germanes de la Infermeria. Es va fer a l'Església de la Casa Mare. L'activitat va representar el lema de la trobada «Teixint la Vida de l'Anunciata». Teixir amb les nostres germanes grans va ser un moment de gràcia i meditació sobre la vida de l'Anunciata. Com Dominiques de l'Anunciata, continuem teixint els fins fils de la Congregació amb l'ajuda de cadascuna i aprenent unes de les altres. Estem unides malgrat la diversitat. Joves i grans, totes formem part d'una mateixa família.

El **30 de novembre** vam tenir l'**avaluació de la trobada dels dos mesos**. A la tarda, vam anar a acomiadar les germanes de la Infermeria. Al vespre, vam fer la **pregària de cloenda**. Els dos mesos de trobada general de formació i preparació a la Professió perpètua van ser un moment de gràcia, un pas de Déu en la nostra vida. Dos mesos intensos d'aprofundiment de la nostra consagració a Déu i de carisma de la Congregació. Tots els temes, les visites als llocs emblemàtics de l'Ordre i de la Congregació, les visites a les comunitats, la convivència amb les germanes del grup i amb les de les comunitats on vam

estar més temps per a la formació (Madrid, Vic i Gombren), ens van ajudar a teixir els fils de la vida dominicana anunciata. Però no s'acaba aquí. Com Maria en l'Anunciació, continuem teixint els fils fins de la nostra consagració a Déu com Dominiques de l'Anunciata en la nostra vida quotidiana. A vegades ens falta fil, però el més important és la fe i la disposició de cor humil per dir sempre, **«Sóc aquí, Senyor. Que es faci en mi»**.

En nom del grup, vull agrair al Consell general a través de la Delegació de formació per l'organització de la trobada, a totes les ponents, als Consells provincials i al Vicariat, a les comunitats de la Granja - Madrid, Casa Mare - Vic i Gombren, on vam estar per a la preparació als vots perpetus, i a totes les germanes de la Congregació que segueixen pregant per nosaltres. Moltes Gràcies! Thank you very much! Obrigado! Merci beaucoup! Maraming Salamat po!

Gna. Frela Cañete Saing, OP

La presidenta de l'American Institute for Catalan Studies-AICS, Hellena Cardús Ribas, es complau a convidar-vos a la inauguració del Centre d'Interpretació Marius Torres que inclou la presentació de la nova edició en català -revisada i ampliada- del llibre El Sanatori de Puig d'Olena del Dr. Francesc Ribas i Soberano. Aquests esdeveniments que s'emmarquen dins dels actes de celebració del 40 aniversari de l'entitat.

Paraules de Benvinguda del Sr. Ernest Viaplana, director del centre.

Benvinguts i Benvingudes a Puig d'Olena,

Tot i que parlem de Puig d'Olena, actualment ens trobem en el CRAE (centre residencial d'acció educativa) Mare de Déu del Roser.

Puig d'Olena com a tal ha anat evolucionant al llarg dels anys, readaptant-se a les necessitats i urgències socials.

La primera etapa de Puig d'Olena es considera des del seu inici, l'any 1933 fins el 1854, com a Sanatori antituberculós fundat pel Dr. Francesc Ribas i la Sra. Maria Planas. El que seria la segona etapa esdevé amb un Preventori i Casa de Família ja amb un règim escolar, i la tercera des del 1988 com a CRAE del

servei de protecció a infància i adolescència, fins el dia d'avui. Però en totes les seves etapes sempre ha conservat un esperit de servei a la persona, a la comunitat, a la societat en definitiva.

Puig d'Olena ha esdevingut des del seu origen fins avui un espai d'acollida, de cura física i de cura emocional.

Un espai de formació i de creixement personal. No podem desvincular la cura física dels anys 30, de l'estat emocional, ni l'educació dels 60-70, ni la formació i capacitació per la vida actual, de les emocions, del treball de les emocions dels antics usuaris de Puig d'Olena.

Tots ells van viure i viuen situacions traumàtiques que necessiten i necessitaven d'una considerable atenció humana y professional.

Però en tots tres períodes hi ha punts de connexió importants: la separació de la persona afectada, ja fos adult, o sigui infant i adolescent, del seu nucli familiar, del seu nucli i territori, de la seva xarxa social de suport. Substituïdes en part per Puig d'Olena i les persones que en formen part.

Tots aquells que han format i formen part de Puig d'Olena tenen una important rellevància. Destaquen per la seva capacitat d'acollida, de comprensió, d'escolta, d'empatia, de recolzament i de treball diari entregat a la persona que pateix.

Marius Torres deia: Puig d'Olena és el sanatori de l'ànima. Ànima entesa com a emocions, això és el que distingeix Puig d'Olena al llarg de la seva història. Era, va ser i és, un espai de sanació de les emocions.

Puig d'Olena, des dels seus inicis, ha estat vinculada a persones que han destacat en diferents àmbits, com el Dr. Ribas, el Dr. Cardús, el poeta Marius Torres, l'artista Antoni Tapies, l'editor Josep M. Castellet i molts d'altres que, des de Puig d'Olena, han estat catapultats a altres indrets, uns per curació, d'altres per qüestions socials i polítiques del moment en que es trobava el

nostre país. Però també vinculat a moltes persones anònimes, no conegudes, no recordades, que han fet possible la seva tasca i existència, i que han fet que Puig d'Olena fos i sigui el que és.

I aquí cal destacar persones anònimes i entregades com les moltes germanes de la Congregació de Germanes Dominiques de l'Anunciata, presents des del primer moment, des de l'origen del Sanatori, que han mantingut la seva presència, el seu treball i dedicació, i de les que actualment molts de nosaltres ens sentim hereus i continuadors de la seva tasca. Continuadors de tot aquell personal que ha deixat empremta en el centre, però sense un nom destacat.

Cada racó de Puig d'Olena ens parla i ens transmet vivències i emocions, històries d'alegria i de tristor, de patiment i d'esperança, i cada racó ens encoratja a continuar atenent aquells que ho necessiten.

Ens encoratja també a recuperar aquelles històries personals i col·lectives dels nostres avantpassats, de persones que van viure i que van passar per Puig d'Olena, buscant una millora vital. I avui ho celebrem per ells i pels seus continuadors. Ampliant relació i posant cara a les persones. Com és la nova relació amb l'associació Mirador de l'antiga i amb AICS Catalunya. Recuperem així el reconeixement d'aquells a qui s'havia negat com el Dr. Ribas i el Dr. Cardús. I avui iniciem un camí per anar completant el trencaclosques dels temps passats.

Tan els que estimem Puig d'Olena, els que en formem part, com aquells que en tenen curiositat, com els que en son propers, d'alguna manera tenim l'obligació de mantenir, de recuperar i de difondre la seva memòria històrica. Memòria històrica que forma part de la del nostre país. Som hereus d'un llegat històric que no es pot perdre, perquè forma part de la nostra identitat

personal, com a centre, com a poble i com a país.

Avui contribuïm amb aquest acte a mantenir, a ampliar, i a seguir desvetllant la nostra memòria, i a perpetuar-la. També a mantenir l'esperit que marca la nostra entitat. El seu fundador el Pare Coll deia: «un foc encén un altre foc, una llum encén una altra llum». Avui encenem un altre foc en vers la recuperació i continuació del camí de Puig d'Olena iniciat el 1933, per tots aquells que hi van passar i que i segueixen passant.

Puig d'Olena segueix sent quelcom viu i necessari.

Com deia el poeta Martí i Pol: «Tot està per fer, i tot és possible», «tot és camí des d'ara».

Continuem doncs el camí. Cada vegada més acompanyats, ara amb l'ajuda de AICS Catalunya, i en especial de la Helena Cardús i la Mayte Duarte, de la Gent del Mirador de l'antiga i dels nostres respectius ajuntaments. Però també fent inicis en que el camí no només passa per recuperar i perpetuar el passat, sinó per tenir clar el nostre present. Puig d'Olena com a centre dedicat a la infància i adolescència en situació de risc, i projectant-nos cap el futur, amb un present actual difícil, amb falta de recursos, però ple d'il·lusió i de persones amb ganes de continuar la nostra missió: el servei a les persones necessitades, en concret els nostres infants i adolescents.

Moltes gràcies a tots.

Ernest Viaplana, director del centre

FAMÍLIA DOMINICANA de CATALUNYA

Dissabte 30 de novembre de 2019, va tenir lloc la trobada d'Advent. Tarda joiosa de trobament entre les diferents Congregacions religioses (Dominiques de l'Anunciata, de la Presentació, de l'Ensenyament de la Immaculada Concepció), la Fraternitat Laical de Barcelona i els laics de les Comunitats DEIC. La comunitat de les Dominiques de l'Anunciata carrer Elisabets 19 de Barcelona, acollia, al voltant d'unes cent persones.

La trobada es va iniciar amb una conferència titulada **«Testimonis d'esperança en temps difícils: Camins d'advent amb Santa Maria i Sant Francesc Coll»**, a càrrec de la Gna. Luciana Farfalla OP (Dominica de l'Anunciata) d'Uruguay.

Presentà el tema amb senzillesa, profunditat i amb alta càrrega d'esperança. **«Esperar en temps difícils...»** *«Vivíeu en el món sense esperança i sense Déu» (Ef 2,12). Si hagués de caracteritzar el moment que vivim, jo diria que és un món «sense Crist ni esperança» (Cardenal Pironio).*

«En temps difícils hi ha una fàcil temptació contra l'esperança: posar-se inútilment a pensar en els temps passats o somiar passivament que passi aviat la tempesta, sense que nosaltres fem res per crear els temps nous. L'esperança és una virtut essencialment CREADORA».

No obstant això... «Els homes tenen dret a que nosaltres -els cristians- esperem contra tota esperança. El primer que se'ns demana, és estimar el nostre temps. Que no ens angoixem pel que està passant ni somiem superficialment en una pau que no neixi de la creu...».

L'Esperança: Què esperem? A Crist. La «doble expectació de Crist». Com podríem esperar si primer no sens hagués ja donat l'esperat? Sabem que vindrà perquè hem experimentat que és **«el Déu que compleix les seves promeses»**.

L'Advent, reuneix tots dos extrems i ens recorda que el Senyor no sols va venir i vindrà ("ja però encara no") sinó que **camina amb nosaltres** cap a aquesta consumació

L'esperança ha de donar-se en un AVUI: «Entre l'ahir del Belen i el demà de la Parusia està l'avui de la vida de cada dia...» El mateix Crist que vindrà ple de glòria VE ARA AL NOSTRE ENCONTRE EN CADA HOME I EN CADA ESDEVENIMENT, perquè l'acollim amb FE i donem testimoni amb AMOR de l'ESPERANÇA. (*Prefaci III*)

Però aquest camí de l'esperança no és senzill, especialment quan es viu en **temps difícils**. Qui podrà orientar-nos i acompanyar-nos en aquest camí?

La Verge de l'Anunciació com a Mare d'Esperanza i el Pare Coll com a Profeta de l'Esperança.

MARIA, MARE D'ESPERANZA

Advent és temps marià per excel·lència de l'Any Litúrgic i les lectures de l'Anunciació ho senyalant fortament.

Maria és **«Aquella que ha transformat l'espera en presència, la promesa en do»**. «Mare del Verb Encarnat, humanitat còmplice de Déu, ha fet possible la seva entrada definitiva en el món i en la història de l'home».

Quan plena de gràcia va dir sí, els temps difícils es van convertir en temps de salvació, van continuar sent difícils, -

més marcats amb la creu que abans – però no impossible perquè **«PER A DÉU RES HI HA IMPOSSIBLE»**.

FRANCESC COLL PROFETA D'ESPERANÇA En gran encert, la germana va descriure els trets de l'esperança activa del Pare Coll: audàcia, creativitat, absència de lamentacions, confiança, sintonia amb d'homes i dones del seu temps (apreses en el contacte i l'escolta).

L'esperança no és anunci superficial de coses fàcils; és, al contrari, descobrir el pas del Senyor en les difícils.

*El P. Coll, comprèn i estima el seu moment històric i als homes que l'envolten sense evadir-se, sense dissimular les dificultats ni evitar els sofriments.
El llenguatge del P. Coll, parlava al cor i despertava "esperances adormides".
El Pare Coll va saber descobrir, assaborir i viure amb intensitat la
FECUNDITAT PROVIDENCIAL i IRREPETIBLE D'AQUESTA HORA, l'AVUI
de l'Encarnació, amb les seves exigències i dificultats. «En tens prou
amb la meua gràcia. En la teua feblesa actua el meu poder». (2Co 12,9)*

En els fruits de la seva esperança incommovible, va començar a esperar a uns altres (i unes altres), a mostrar un camí de testimoniatge i d'esperança... des de l'acceptació contemplativa de la "seua hora"... viu exemple d'una esperança activa i transformadora.

A continuació, es va celebrar l'eucaristia, celebrada per Fr. Juan Mengual, prior del convent dels dominics de Bailèn a Barcelona. Es va finalitzar amb un pica-pica, que va propiciar poder parlar i compartir amb les germanes i laics allí presents. Ens vàrem acomiadar amb l'esperança de realitzar un bon caminar en aquest temps d'advent, temps de l'espera del gest de Déu que ve cap a nosaltres i que reclama el nostre acolliment de fe i amor. Advent, temps de gràcia i benedicció. Arriba algú, sí. Arriba Déu.

Gna. Francisca González

TROBADA DE FORMACIÓ PERMANENT

VIC 27, 28, 29 DE DESEMBRE 2019

La trobada de Formació Permanent va començar el dia 27 de desembre de 2019, festivitat de Sant Joan Evangelista de qui l'Evangelí del dia no diu el seu nom sinó que ens el presenta com el deixeble «aquell que estimava Jesús». Ell va córrer però no es va precipitar a entrar al sepulcre buit sinó que va mirar, va contemplar i va creure. Aquesta contemplació i aquest amor el feien viure en harmonia. Va fer camí amb el que un dia va dir: sóc el Camí, la Veritat i la Vida.

La benvinguda de part de la Priora provincial, Gna. Maria Rosa Masramon, va ser l'obertura a la sessió en què va agrair la nombrosa resposta de les germanes. A aquesta va seguir la salutació de la Priora general, a través de la seva delegada H. Andrea Iturbe, «per aquesta trobada de Nadal, misteri que hem celebrat fa pocs dies i que ens convida a l'esperança, a ser testimonis d'un Déu que és TENDRESA, d'un Déu que és AMOR ». Va llegir un significatiu poema de Benaurat sigui el Nadal... perquè aquesta nit Déu, que es fa un com nosaltres, assumeix el nostre pecat.

La xerrada sobre **«L'harmonia de la teva vida»** exposada en dos dies per la Gna. Conxa Adell, monja benedictina del Monestir de St.. Pere de les Puel·les Sarrià, anava encaminada a fer-nos pensar en on i en qui trobem la nostra pròpia harmonia. D'una forma personal i simbòlica ens va acompanyar a fer el nostre propi recorregut. Per desenvolupar el tema va aprofitar el que ella té: la pedagogia pròpia de ser mestra, l'amor a la música i a l'art. Va escollir les 7 notes musicals i els set dies de la Creació i partint del seu significat va

exposar el contingut. Des del do com a do fins el si de la donació passem per molts moments d'indecisió,

d'egoisme, de por, d'acció, de conèixer-nos, reflexionar, decidir... un camí personal per arribar a l'equilibri, al centre, al nostre lloc més interior que és allà on som més nosaltres, allà on es dóna el canvi en el pensament o al cor ja que Déu ens dóna la capacitat de néixer de nou.

**Jo no sóc el que tinc,
ni el que faig.**

Jo no sóc el que tinc, ni el que faig. Sóc el que sóc, un do de Déu i existeixo per a Ell. Treballo amb el que tinc i només puc donar el que tinc. L'amor de Déu per a mi és immens, és Llum malgrat la soledat.

**Sóc que sóc, un do de
Déu i existeixo per
a Ell.**

Déu, creador del cel i terra es va servir del caos per la creació, li va donar la llum, el mar... però res va superar el misteri de la vida. A l'ésser humà li va donar la capacitat de l'admiració i de l'agraïment davant el regal de la naturalesa. Al setè dia Déu va descansar. Nosaltres, que continuem la seva obra i som col·laboradors i instruments seus, trobem en l'oració el nostre descans en Ell.

El Sí de Maria a Déu i el Sí als altres, tot i ser irraonable, és per a nosaltres un model de valentia. La Gna. Conxa ens va deixar dues jaculatòries: "*Tu ets i jo sóc en tu*" "*Sense tu, res; amb tu, tot*". Va acabar desitjant-nos un feliç any a cadascuna, que ens recordem que fer un món millor cada dia està al nostre abast i que demanem no cansar-nos de fer el bé.

De la litúrgia se'n tingué molta cura. El Rosari o l'oració mariana introduïa el treball de les tardes i l'Eucaristia va ocupar el centre de la jornada, celebrada per Mossèn Joan Casas, molt devot de St. Joan i coneixedor de la missió de l'Anunciata a Rwanda; amb agudesa relacionava el sentit de l'Evangelí amb

l'acció i aptituds de les germanes a Ruli, fent menció especial de la Gna. Rosa Dilmé amb qui havia fet camí i que visitarà la seva tomba el proper mes de gener.

El matí del dia 29 també va ser intens. La H. Andrea va presentar el Treball Congregacional que segueix al que les ACG ens demanen. En l'entrega d'un fulletó per cada trimestre va suggerir que les petites comunitats es podrien reunir per un comú enriquiment.

La Gna. Núria va presentar un interessant i actual vídeo sobre El Canvi Climàtic.

Les Gnes. Montse i Eulàlia en van exposar un altre sobre els 7 hàbits de Stephen R. Covey que ajuden a formar el nostre caràcter i a ser persones eficaces.

La Gna. Maria Rosa, Priora provincial, ens va fer el ressò de la Visita Canònica. Va ressaltar tot el positiu i animar a superar el negativisme, la nostàlgia del passat, a viure en aquest ara i aquí amb esperança.

Afrontar la reducció i viure amb més qualitat i, en lloc de queixar-nos, tenir la nostra vida centrada en Crist. Es va acabar amb informacions variades i van

sorgir preguntes sobre la comunitat de Gombren que van manifestar l'interès de les Germanes per entendre bé la Missió de la casa, després de la nova estructuració.

El Consell ens va deixar a l'habitació un obsequi amb unes endevinalles i un qüestionari, sobre la Congregació i l'Ordre, seguint les lletres de l'abecedari. La posada en comú va ser el centre de la recreació festiva del segon dia; la participació va ser massiva, demostrant, amb l'interès en les respostes i l'expectativa davant els premis, l'esperit juvenil que mantenen les nostres germanes d'edats tan diverses.

El darrer detall d'aquesta trobada va ser el dinar fratern amb el tradicional obsequi vigatà. Gràtitud per les 100 assistents i agraïment pels qui tan bé ho van organitzar.

Gna. Argelina Alvarez

CELEBRACIÓ DEL NADAL 2019

La Paraula es va fer home i va viure entre nosaltres, ple de generós amor i veritat. Vam veure la seva esplendor, aquesta esplendor que pertany al Fill únic del Pare.
(Jn 1,14)

El 14 de desembre de 2019, la comunitat «Sant Pere Almató» vam preparar una petita festa de Nadal per als nostres alumnes, d'anglès, a casa nostra, al districte 12, del grau 1 al grau 8, i per a alguns fills dels nostres veïns com un signe d'alegria i manera d'evangelitzar les bones notícies de l'encarnació de «Déu es va fer home i va viure entre nosaltres». Realment és el temps per compartir les benediccions que hem rebut y tant els nens cristians i els no cristians.

Amb les seves millors robes i la felicitat en els seus rostres, juntament amb la decoració de Betlem i les llums de Nadal, va augmentar l'alegria i l'entusiasme dels nens. Ens vam reunir en el nostre petit menjador. Va començar el programa amb la catequesi sobre la història del Nadal i l'esperit d'amor i participació durant el temps nadalenc. Els nens van gaudir escoltant la història de Nadal amb els dibuixos animats en vietnamita des de l'Anunciació fins al Naixement de Jesús.

Després vam tenir alguns jocs preparats per les germanes amb els quals els nens van gaudir realment. A continuació, cada nivell de grau va presentar algunes cançons i balls nadalencs que havien preparat amb anticipació. Vam fer junts un senzill sopar i cada alumne va rebre un petit regal d'alguns materials escolars per tal d'animar-los a estudiar millor.

La festa de Nadal va acabar i els alumnes se'n van anar a casa amb somriures a la cara. Nosaltres, les germanes, ens sentírem felices perquè, només aquesta petita acció de compartir, pot augmentar els seus bons records a fi

que puguin ser més feliços i ser millors fills de Déu i bons ciutadans enmig dels desafiaments de la vida.

Agraïm molt aquesta experiència perquè vam poder tenir aquesta activitat amb els nens a casa per primera vegada. Ens sentíem molt contentes de poder sembrar en ells l'amor i la pau que Crist porta per Nadal.

Per això ens sentim cridades a ser missatgeres de Déu, d'amor i de pau, sempre i, especialment, en un país comunista com Vietnam, com desitjava el P. Coll.

Esperem estar amb més nens i poder acompanyar-los en el seu procés i en el desenvolupament de la seva fe.

Que Déu sigui la glòria! Bon Nadal i Feliç Any Nou a tots!

Comunitat, Sant Pere Almató – Vietnam

LA MEVA EXPERIÈNCIA A PUIG D'OLENA

6 d'octubre de 2019

Sobre la meva experiència personal a Puig d'Olena, crec que el que més em va marcar va esser el contacte amb la Natura. L'espai em va ajudar a desenvolupar el meu amor per la natura, i també de forma molt especial l'esperit de llibertat. Per una banda, les condicions de l'espai, i molt explícitament la forma que tenien les germanes d'educar, va fer que el meu creixement personal es desenvolupés de forma molt especial des de aquests dos punts. Les facilitats en poder practicar esports, el camp de bàsquet, quants partits extraordinaris vàrem fer!, els jocs de pati jugar a matar, també a la xarranca. Vaig poder dur els patins i patinava pel pati amb aquelles rajoles que de fet feien les rodes quadrades, però era igual, el cas era patinar. Recordo també que els reis em varen dur un saltador que es deia Goril·la i donava salts fins que la molla es trenqués. I elles, les germanes, ens ho deixaven fer.

Recordo les pujades a El Puig, i les baixades a la Rovireta. Anar a buscar bolets; crec que era amb la germana Encarnació, que ens feia cridar un kiririki si era un bolet de segona categoria, o un kikiriki més llarg si era un rovelló, i d'aquesta manera controlava el que collíem. Després baixàvem amb aquells cistells enormes carregats de barreja de bolets que eren tan bons. Tot el que representava sortir al bosc em feia molt feliç. Alguna vegada anàvem d'excursió a Sant Miquel del Fai, allà vaig saber que sabia nadar, perquè quan érem sota la cascada, una nena no sabia sortir i jo la vaig anar a buscar, ui... ni sabia que sabia nadar... llavors ho vaig descobrir.

Els últims anys, ja sabia que quan marxés del col·legi seria dona de muntanya i, per practicar, algunes vegades a l'hora del pati ens escapàvem del recinte (si no recordo malament amb la Sebastiana i la Juanita Marín) a practicar pujant per les roques... en aquell moment allò era tota una aventura. I això va ser una de les marques més importants que ha estat i està a la meva

vida, el meu amor per la natura, el meu amor per la muntanya, que fa que la meva vida prengui molt més sentit.

L'altre aspecte que vaig desenvolupar va ser la solidaritat, el recolzament a les persones més febles. Crec, i així m'ho han dit algunes companyes, i també recordo que en els meus diaris així ho posava, que el fet d'ocupar-me de les més petites, va fer també que el meu sentit de la maternitat es pronunciés.

Una de les anècdotes importants va ser que quan vaig arribar la meva autoestima era més aviat minsa. Jo venia d'una escola de monges que no tenien res a veure amb les nostres, i una de les coses que vaig carretejar quan vaig arribar a Puig d'Olena era la paraula "bunyolera". El primer dia que vaig anar a cosir, la germana Lourdes em va preguntar què m'agradaria fer, i jo li vaig dir que jo era una "bunyolera", perquè així m'ho deia la monja de costura, que anava retallant dia a dia aquell mantellet horrible on posàvem solament l'abecedari, i jo l'estireganyava perquè em semblava la cosa més inútil de la vida... Ja llavors era un esperit lliure... que intentaven domesticar... Però a Puig d'Olena vaig començar a fer aquells treballs manuals tan bonics, ratetes de feltre, i ninetes, i després labors de punt iugoslau, que era tan divertit, perquè a la part del darrera no hi quedava res. I vaig seguir agafant confiança i vaig acabar fent unes estovalles de 3 metres i 12 tovallons. Treballava molt i llavors vaig descobrir que jo no era una "bunyolera", sinó que no havia tingut el mestre adequat. I sí, allà a Puig d'Olena, al nostre cole, a les nenes no se'ns tractava com a inútils, sinó com un gran potencial a desenvolupar, i arribaven a trobar la manera de que no fóssim ratolins que anéssim amagant-nos pels racons, sinó petites gaselles, lleugeres, llestes i alegres que anaven per la vida amb confiança.

Un dels records més entranyables era en l'època d'exàmens. Recordo que la nostra habitació (la de la Elena Mur i altres 2 nenes que no recordo) tenia un raconet amagat que consistia en l'armari de la roba i un lavabo. Al vespre, a l'anar a dormir, jo m'amagava amb una llanterna per seguir estudiant; la germana Mercedes, que era la responsable de les habitacions ho sabia, i venia delicadament a dir-me que anés al llit i que tot aniria bé. També, a les 5 del matí, la germana Teresa, a les que volíem, ens despertava per anar a estudiar a la classe. En aquells dies abans de l'examen recordo que em donava un ou amb vi perquè agafés forces. Aquests són els detalls que quedaven incrustats dins nostre; allò era realment una família, eren les nostres mares que ens cuidaven com la pròpia.

A Puig D'Olena, al nostre cole, a les nenes no se'ns tractava com a inútils, sinó com un gran potencial a desenvolupar.... anàvem per la vida amb confiança.

A la Germana Teresa li dèiem el “sifó” perquè quan érem a classe i fèiem molt xivarri, venia pel passadís fent chis, chis... i nosaltres, ignorants, no sabíem el perquè. Anys després, ja repassant els records, vaig veure que el que no volia era enganxar a les que feien gresca per a no tenir que renyar, per tant, quan ens avisava, totes ens posàvem de bones nenes. Quina dona... impressionant, es feia respectar però sense massa soroll. Això sí, vaig escriure mils de frases de “no hablaré más en clase”; agafava paper de wàter per a no gastar tant paper de llibreta i vinga a fer 500 vegades no “hablaré más en clase”, però res de res! no hi va haver manera. De fet, després m’ha servit molt de ser “parlamentaria”. Je! je!

Sempre he vist amb molt d’encert el que haguéssim tingut una educació tan integral. Des d’estudiar, aprendre a cosir... (recordo aquells cistells tant grossos de roba per “repassar”, bates, mitjons, calcetes). Havíem après a cosir botons, a fer sorgits, a canviar les gomes de les calces, i tantes i tantes coses. A netejar, a tenir cura d’alguna manera de nosaltres mateixes i dels altres. Crec que això va fomentar un esperit independent i d’autoestima al veure que érem capaces de funcionar per nosaltres mateixes.

De fet, al sortir del col·legi vaig sentir la necessitat de començar a treballar sense fer ni vacances, així doncs en el mes d’agost ja estava treballant. El sentit de sobreviure per a mi mateixa m’ha acompanyat tota la meua vida, i el treball per a mi també ha representat un eix central. Aquest valor ha estat heretat per les meves filles i per això només tinc paraules d’agraïment a la comunitat de germanes per haver-me ajudat a enfortir aquest llegat amb llibertat.

L’esperit de Puig d’Olena jo el vaig rebre, i així m’ho ha confirmat la Germana Isabel, com un esperit d’educació amb el respecte, amor i llibertat. Gràcies per aquest llegat.

Tinc molts més records, però me’ls guardo per a no allargar-me.

Núria Busqueta

LA MEVA EXPERIÈNCIA A L'ÍNDIA

Petons. Abraçades. Aquell "et trobaré a faltar" que deixen anar els pares quan ja ens toca passar el control. Aquell "Fins aviat. T'estimo" que pronuncia a l'uníson aquella parella que tenim darrera a l'hora d'embarcar maletes. I més petons. I més abraçades. I molts adéus. I jo estic nerviosa. Després de buidar quasi tota la motxilla aconsegueixo trobar el passaport i el bitllet i els escanejo. Per primera vegada el control no fa cap "pip-pip" quan passo per sota. Per tercera vegada no soc una d'aquelles persones a les quals els hi toca revisió aleatòria de la motxilla. Tot indica que comencem bé el viatge. M'ajunto al grup i m'adono que no soc l'única que tremola, que no soc l'única que està nerviosa. Que la noia d'ulls verds s'assegura, quasi cada cinc minuts, si té el passaport al departament petit de la motxilla. Que la noia d'ulleres s'està posant, mentre esbufega, les sabates de plataforma que li han fet treure durant el control. Que una part del grup va cap a l'esquerra mentre l'altre meitat del grup es dirigeix cap a la dreta. Tot i així, finalment ens trobem tots: tenien raó els que des d'un bon principi insistien que havíem d'anar cap a l'esquerra. Amb els mateixos nervis, però perdent la vergonya, entrem dins l'avió. Tres hores i mitja fins a Estambul i sis fins a Delhi, suficient temps per imaginar-me com serà el que ens espera; el nostre destí final -o això pensava jo-.

EL MEU DIA A DIA DEL JULIOL DEL 2019

El primer que faig una vegada a l'hotel, ombrívol i descuidat Baba Inn, és googlejar, per segona i potser no última vegada, la paraula «voluntariat». Google em mostra aproximadament uns 3.330.000 resultats, però, com sempre, entro al diccionari més fiable que m'he trobat fins a dia d'avui. El Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans em defineix el mot amb una breu i concisa afirmació «que s'ofereix lliurement a fer una cosa o a col·laborar en alguna tasca sense ésser-hi obligat». Respiro i inspiro una mica d'aquell aire que em resulta poc familiar, deixo anar el mòbil sobre el llit, obro l'aire condicionat amb el comandament que trobo a la tauleta de nit i desfaig la maleta. Estic preparada pel que m'espera.

Primer repte dels molts que haurem d'afrontar a la Índia: saber arribar a l'estació de Nova Delhi que, segons Google Maps, la tenim a onze minuts caminant des del Baba Inn; fer un transbord; i, aconseguir negociar un preu estàndard amb el conductor del *took-took* que posteriorment ens portarà a l'*slum* de Bhalswa on realitzem el voluntariat.

La veritat és que per ser el primer dia ens en sortim prou bé, o això comentem amb el grup. Només de pujar al metro noto un gran contrast entre brut i net, entre calor i fred, entre vell i modern. I em sobta descobrir que nosaltres, les noies, només ens podem posar a dos vagons del metro, perquè els altres només els poden utilitzar els homes o les dones que ja pertanyen a un home. Vull parlar, em vull manifestar, em vull queixar, però d'alguna manera aquella senyal vermella repartida per tot el vagó, que indica silenci, m'obliga a aguantar-me les paraules uns minuts més.

De camí cap als *slums* comento amb el grup, que encara no sé que poc a poc s'anirà convertint en una petita família, el que acabem de veure, el que acabem de viure. I xerrem, i opinem, i ens queixem, i ens defensem, mentre sabem que estem envoltades d'una població femenina que ni opina, ni es queixa, ni es defensa. Per por. I de cop aquells 42 graus deixen de ser-ho quan un calfred, o tremolor, m'eriça la pell.

Entrem a l'àrea de l'*slum* i el conductor del *took-took*, orgullós de tenir quatre catalanes assegudes al seu vehicle, ens assenyala una muntanya que s'alça per damunt de la població de Bhalswa i ens assabenta que allò no és una creació de la natura sinó tones de deixalles que deixen anar camions diàriament. Les quatre ens mirem sobresaltades quan el conductor de pell bruna i celles poblades acaba el seu discurs dient-nos que cada setmana, sobre d'aquella muntanya, que ara sabem que és artificial, s'hi aboquen unes 11 tones d'escombraries.

Encuriosides, preguntem més sobre aquella realitat que ens és tan diferent a la nostra. Però, durant la primera setmana, ens n'adonem que aquelles imatges que perceben les nostres pupil·les parlen per si soles. Els barris pobres, com el de

Bhalswa, s'han creat com a conseqüència dels processos migratoris de les zones rurals a les zones urbanes: són barris deserts i bruts sense electricitat, recollida de brossa i sense serveis de salut. L'absència de recursos primaris conjuntament amb un rebuig social és el que fa que molts habitants del barri acabin escollint l'alcohol i les drogues com a primer i últim recurs, com a refugi d'una realitat dura.

A mi i a quatre voluntaris més ens assignen l'escola situada al carrer paral·lel de la parcel·la de la Deepti Foundation. El primer dia em costa retenir tants noms de cop, però al llarg de la setmana reconec a la Nisha, sempre elegant amb els seus vestidets; a la Krishna, que descobreixo que el seu nom és d'una divinitat important de l'hinduisme; a l'Amran, un *crack* en les matemàtiques; a la Kajel, sempre disposada a ajudar als més menuts...

Ah, i no me n'oblido. També hi ha les *didis*, les professores. Les que fan que tot el projecte funcioni, les que es preocupen quan un nen no és a classe i les que somriuen cada vegada que un alumne aprèn una cosa nova. A part de professores també són voluntat, constància, esperança i alegria, però sobretot, són dedicació. Hores i hores, i molta paciència. Elles són les que es dediquen a acollir qualsevol nen que no tingui educació i, sense res a canvi, els hi ensenyen valors, els hi ensenyen respecte. Elles em mostren que la llengua, allò que a tots ens sembla tan essencial, deixa d'importar quan hi ha tantes emocions a aprendre, a experimentar: que l'indi i el català deixen d'importar quan et pots comunicar amb somriures i abraçades. Elles no són expertes, però són experiència.

**Veure'ls aprendre,
veure'ls contents: això
és felicitat.**

Poc a poc començo a descobrir què és per a mi la felicitat. Felicitat és veure els nens i nenes, concentrats cada matí, quan, alguns més distrets que d'altres, resen la pregària. Felicitat és el que vaig sentir la primera vegada que em van dir *didi* i vaig descobrir que a part de significar germà petit en xinès vol dir germana gran en indi. Felicitat és el que sento cada vegada que entrem a classe i els nens ens reben amb un "good

morning" i un somriure gegant d'orella a orella, perquè és que no pot ser més gran. Felicitat és el que sento quan els petits ens canten l'abecedari i quan els grans ens reciten els verbs en anglès. Felicitat és el que sento quan juguem a jocs de mans o quan ens posem a ballar perquè sí, perquè som feliços, amb els altaveus a tot volum. Felicitat és el que sento quan estan contents perquè han escrit els dies de la setmana bé, o quan no ho han fet, però tot i així ho tornen a intentar una i altra vegada, fins que finalment ho fan i contents del seu esforç et xoquen la mà. Veure'ls aprendre, veure'ls contents: això és felicitat.

Ser moderadament feliç és la distància entre el desig i la realitat. Però, cal dir que la ignorància i la innocència hi juguen un paper molt important per tal d'arribar a entendre el concepte de felicitat a la ciutat de Delhi. M'agradaria dir-vos que sí, que aquí a la Índia tothom és feliç tal i com diuen molts llibres i moltes històries d'amor. I em sap greu si us confonc, si no us dono la resposta que volíeu llegir, però jo no sóc com molts llibres ni tampoc com moltes històries d'amor. Jo sóc aquí per plasmar la realitat, per explicar-vos com és una Índia sense filtres.

Per l'aniversari de l'Ignasi descobreixo què és complir anys a la Índia. Em sorprèn quan el director de la fundació s'acosta a l'Ignasi i li posa un tall de pastís a la boca. Sí. Així. Sense avisar. Sense preguntar si li agrada el mango o si és celíac. Sense preguntar si fa 20 o 25 anys. I somriu. I tots els indis de la sala somriuen. I d'alguna manera aquell somriure s'encomana. Que bonic que és fer-se gran! Que bonic que és fer-se gran a la Índia!

Aquell dimecres, al vespre, decideixo demanar un desig. Encara que no sigui el meu aniversari. Encara que no sigui el meu dia. Perquè, per què no? Desitjo molt fort, desitjo molt alt. Sense pastís. Sense mango. Sense preocupar-me si faig 20 o 25 anys. I somric.

I aquesta vegada somric sola. Que bonic és desitjar! Que bonic és desitjar encara que no sigui el teu aniversari!

Un dia, deu ser el quart o el cinquè, em llevo, encenc els altaveus, poso en marxa el ventilador i m'adono de la sort que tinc. Sí, tinc molta sort. Malgrat els 43 graus a les set del matí, les abraçades amb la roba enganxosa, el menjar picant, les pluges constants, els escarabats de bon matí i els trajectes eterns fins al voluntariat;

**La Índia em va
ensenyar que la
riquesa, moltes
vegades, no és material**

tinc molta sort. Sort de ser aquí i ser-hi ara, i ho celebro amb una copa plena d'il·lusions.

L'Índia em va ensenyant que la riquesa, moltes vegades, no és material. Que un es pot sentir ric sense tenir res material, però sí una

bona companyia amb qui compartir emocions i sentiments. A mi el que m'enriqueix és ballar amb la Berta i la Laia, riure amb la Isa i la Mari i emocionar-me amb la Júlia, la Sílvia i la Noe. A mi el que m'enriqueix és poder compartir històries i crear-ne de noves.

I de cop i volta, d'aquells 30 dies que ens havíem d'estar a l'Índia ja només en queda un. El comiat. I la Índia em demana que vol venir amb mi. Que em deixa marxar, però que la deixi venir amb mi, que me l'emporti. Que té por de ser oblidada. I fa que m'emocioni. Em fa plorar. I li prometo que no. Que és impossible oblidar tot allò que m'ha fet sentir tant; que és impossible oblidar tot allò que m'ha fet viure tant.

Estic asseguda a l'autobús, ja tornem cap a l'aeroport, ja tornem cap a casa. I, des de la finestra, vaig somrient a tots els motoristes, els taxistes i els nens que van a l'escola. També somric quan veig una mica de brossa pels carrers i un mono penjant d'un arbre. Somric quan sento el clàxon constant dels *took-took* i els venedors discutint-se amb els clients per un mango de 5 rupies. Somric i visc. Somric i recordo. Perquè d'alguna manera, Índia, jo també m'he enamorat de tu.

Per cert. El meu desig s'ha complert.

*Helena Busquet Comalat
Residència Elisabets*

VISITA PASTORAL DEL BISBE

Dilluns dia 4 de novembre, les germanes de la comunitat de Maó, van tenir una trobada amb el Sr. Bisbe Mons. Francesc Conesa Ferrer. Després d'una estona de diàleg fratern van poder compartir també un bon dinar.

SENSE COMUNITAT DE DOMINIKUES

La comunitat de Dominiques de l'Anunciata deixa de ser present a Pineda de Mar. Les dues religioses que hi ha actualment, M. Teresa Matilla i Antonia Castilla, han estat destinades a León i Canet de Mar, respectivament. Les germanes Dominiques de l'Anunciata han tingut comunitat al nostre poble des de fa més de cent trenta anys. La seva activitat principal ha estat la creació de l'escola «Mare de Déu del Roser» i el treball educatiu que han realitzat en el marc d'aquest centre, que no fa gaires anys va celebrar el seu cent vint-i-cinquè aniversari. També han col·laborat en tasques parroquials: catequesi, Càritas, litúrgia i pastoral de la salut, entre altres.

Felicitem les germanes que han estat durant aquests anys a la comunitat de Pineda i mantenim les portes de la parròquia obertes a col·laboracions futures, tant amb l'escola, que continua la seva activitat, com en algun altre àmbit.

I preguem perquè les persones que el Senyor crida a la vida consagrada li responguin afirmativament i aquesta forma de vida pugui tenir continuïtat.

*Josep Casellas. Rector
Suplement full Parroquial*

**Comiat i agraïment per part de
l'Ajuntament de Pineda de Mar.**

GRATITUD

Quan un assumeix la Itinerància, és conscient, que només hi ha una cosa autèntica per a presentar-se davant els altres i oferir: el que un és i el que un creu. L'amor de fe i la fe en l'amor.

Fr. Alexis González de León OP

A través d'aquest mitjà de comunicació, i en nom de totes les Germanes de la Província Sant Ramon de Penyafort, agraïm a la Gna. Isabel la vida que ha compartit amb totes nosaltres en els diferents serveis i responsabilitats que se li han encomanat i que ha exercit amb dedicació i generositat.

La itinerància dominicana ens dona l'oportunitat d'obrir una nova pàgina en la història de cada una de nosaltres i tu, Gna. Isabel, de ben segur que, aquests dies, ja n'has començat una de nova en el teu llibre de la vida.

Estem segures que el Senyor farà fructificar tot el que has sembrat i que seguiràs sembrant en aquesta nova missió que se t'assigna i la Providència t'ha preparat.

No et diem adéu, sinó fins a reveure, i gràcies pel teu testimoni de disponibilitat i fidelitat expressat per mitjà de les diferents circumstàncies que has viscut entre nosaltres.

Benvolgudes: M. Provincial, Consell i Gnes. de la Província Sant Ramon de Penyafort, la meua Província des de fa 56 anys i a la qual dec tot el que sóc en el pla humà, cultural i espiritual.

Us dirigeixo aquest escrit a través del *Full Informatiu* per expressar-vos el meu agraïment per tot el que he rebut de vosaltres.

Quan el 10 de gener de 2020, les Gnes. capitulars de la nova Província Rosa Santaeugenia, reunides a Vic, em van elegir com Priora provincial i vaig rebre la trucada de la Priora general, la meua sorpresa va ser majúscula i les paraules i sentiments que en mi van brollar, en un primer moment, van coincidir plenament amb els que moltes de vosaltres m'heu anat manifestant tant per correu, whatsapp com personalment.

Vaig sol·licitar un temps abans de respondre per pensar i demanar llum al Senyor exposant-li, com en les crides bíbliques, "la meua petitesa, la meua pobresa, els meus anys, les meves xacres, les meves pors ... en fi, una llista interminable de raons que el Senyor va escoltar i em va infondre la resposta que havia de donar:

«En tens prou amb la meua gràcia perquè la meua força es manifesta plenament en la teua debilitat» (2Co 12, 9).

I confiant en la seva Paraula, vaig repetir amb llàgrimes: **«Sóc aquí, Senyor, per fer la teua voluntat»** (Salm 39) i vaig respondre: ACCEPTO, conscient del que deixava i també de tot el que acceptava que és extens en nombre de germanes, territori, desconeixement per part meua i amb un llistó molt alt de desitjos i esperances en aquesta Província que neix. Compto també amb l'ajuda de les Gnes. del Consell i amb la col·laboració de totes les comunitats.

Des del dia 30 estic ja a Madrid, enyorada però serena; intentant prendre consciència de tot el que he de fer en el dia a dia i demanant ajuda i assessorament de tot allò que m'ha de facilitar la missió.

Us tinc al cor i la distància no esborrarà mai l'afecte i agraïment que us dec. Compto amb les vostres pregàries i també us ofereixo les meves així com tot allò en el que pugui seguir col·laborant.

Una forta abraçada i que Sant Ramon de Penyafort segueixi protegint la Província.

Gna. Mª Isabel Andrés

ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

Gna. MARINA FREIXA SUÑER

La Gna. Marina Freixa Suñer va néixer el 28 de setembre de 1929 a Molló, província de Girona. Els seus pares Josep i Maria van tenir dos fills, un noi, Josep Maria i una noia la nostra germana Marina, que era la petita. El seu pare exercia l'ofici de sastre i la seva mare era modista.

Quan Marina va finalitzar els estudis de Primària, al seu poble, els seus pares li van buscar a Girona una Residència d'estudiants i van triar la que tenien les Germanes Dominiques de l'Anunciata, a la qual es va traslladar amb la seva cosina Carme i van iniciar els estudis de Comerç. El seu germà, tres anys més gran que ella, també estudiava en aquell temps a Girona, residint en una pensió.

En contacte amb les Germanes, especialment amb una de les que impartien classes de comerç i que, segons ella, destacava per la seva senzillesa, humilitat i entrega a la feina, Marina va anar obrint el seu cor a la crida a la vida religiosa com Dominica de l'Anunciata ; encara que era molt jove, estava decidida a donar el seu sí al Senyor.

Els seus pares, especialment la seva mare, es va adonar de l'atracció que sentia la seva filla per la vida religiosa que havia albirat a la residència de Girona i, finalitzat el Comerç, la porten interna a la residència "Mater Salvatore" a Barcelona.

En la seva estada a Barcelona va descobrir una altra faceta de la seva vida, que ha perdurat al llarg dels anys, la seva sensibilitat per les situacions socials de persones desafavorides o malaltes, participant a les visites a una leproseria, que en aquest moment tenia programada la residència pels caps de setmana.

Durant el temps que va estar a Barcelona cursà ingrés i primer de batxillerat a l'institut Montserrat. Les religioses de Mater Salvatore li van oferir ingressar a la universitat, però ella continuava amb la seva idea de fer-se Dominica de l'Anunciata i no volia començar estudis a la universitat. La seva mare, veient que no desistia del seu propòsit de fer-se religiosa, la va fer tornar al poble i la van integrar en el treball familiar com a ajudant de sastreria.

Al seu pare en aquell temps li havien diagnosticat càncer a l'estómac amb possible metàstasi i confiava que la seva filla l'acompanyaria i cuidaria en la seva malaltia. Però ella es mantenia en la seva decisió de fer-se religiosa. La tensió familiar va durar uns mesos i un dia la seva mare li va dir, segons ella, amb paraules contundents: «El teu pare no et vol veure més; avui mateix pots anar-te'n, està molt malament». Davant d'aquesta situació tan dolorosa va consultar al sacerdot del poble que li va aconsellar seguir la crida del Senyor, si ella així ho sentia.

El dia 9 de novembre de 1947 arribava a Vic, sent rebuda per la germana Valentines, i iniciava la seva etapa de postulantat. A la nostra Casa Mare fa també el noviciat, la primera professió religiosa el 8 de març de 1949, i la perpètua el 8 de març de 1955.

Un cop professa quedà destinada a la comunitat de Vic ajudant a les germanes que impartien Comerç, al mateix temps que estudiava Magisteri. Durant els estius ajudava a germanes que estudiaven al Castell del Remei i rebia també formació en diferents camps. Va estar també un breu període de temps en la comunitat de Sant Feliu de Codines, però el clima no li fou propici.

En 1966 va destinada a la comunitat de Sant Pol de Mar i el 1969 a la de Pineda de Mar, exercint en ambdues el càrrec de priora, i impartint classes de Comerç i cursos superiors d'Educació Bàsica

Després d'una breu preparació pastoral, al desembre de 1972 part rumb a Perú on estarà fins a 1986. És a Aplao i Vitarte, principalment, on porta a terme la seva activitat missionera. Durant dos anys obté el permís per viure fora de comunitat i es dedica a l'ensenyament en zones camperoles més allunyades de les comunitats. Juntament amb religioses d'altres congregacions col·laborà, durant un temps, al bisbat de Lima en la formació dels professors de religió de la zona. Per a ella va ser també un goig poder entrar al grup de Justícia i Pau i treballar pels drets humans.

La mateixa germana Marina ens descriu les seves impressions i vivències davant aquesta nova realitat que descobreix al Perú, i ens diu:

«He Arribat a un altre món: Hauré d'estudiar i vivenciar una altra cultura

Hauré de viure una altra ESPIRITUALITAT

Hauré d'esforçar-me per conviure en un ambient comunitari diferent».

I continua: «Em va costar bastant acostumar-me a aquesta nova situació, em va impactar i vivia una mica desorientada. Això no obstant, amb la gràcia de Déu,

l'ajuda de les germanes que ens havien precedit, i el meu petit esforç vaig anar descobrint altres realitats molt vivencials.

Els Laics de les Comunitats Cristianes ens deien «EL TAITITO» ens estima; està sempre amb nosaltres ... mai ens ha deixat ... Davant de tota aquesta vivència, la meva FE, la meva ESPERANÇA, la meva CARITAT, el meu AMOR van canviar de dimensió i realitat teològica, i també la meva espiritualitat. Tot això em va portar al descobriment d'un Déu que estima la VIDA i la vida humana. També ens demana un respecte i cura per la resta de la CREACIÓ. Crec que d'existir per a Ell algunes preferències les tindria pels pobres, els qui ningú cuida, les dones i els nens abandonats en moltes zones exposats a la fam i a la mort prematura».

Per a la germana Marina la seva estada al Perú afermà la seva sensibilitat i compromís social, que un cop de tornada a Espanya intentà aplicar participant en grups de defensa de les llibertats socials i drets humans.

De retorn a Espanya en 1986 la nostra germana fou destinada a la comunitat de Barcelona-Elisabets, col·laborant durant quatre anys en l'atenció a les joves residents. El 1990 fou assignada a la comunitat de Cornellà, on està cinc anys treballant principalment amb emigrants i en tasques parroquials. Els seus nous destins van ser les comunitats de Barcelona-Sant Andreu, Barcelona-Horta i Cerdanyola del Vallès. En totes elles va dedicar un temps a activitats relacionades amb l'escola, compaginant-ho amb col·laboracions amb institucions cíviques-socials.

El 2010, força afeblides les seves forces físiques, sol·licità a la Priora provincial se li assignes a la comunitat de la Residència de Vic, més de d'acord amb les necessitats que el seu estat de salut requerien.

La germana Marina era una persona inquieta per la formació personal i, mentre la salut li ho permeté, va participar en activitats formatives organitzades pel Bisbat i d'altres institucions. També procurava mantenir-se al dia utilitzant els mitjans de comunicació i la tecnologia que tenia al seu abast. A nivell comunitari durant uns anys va fer un bon servei especialment en l'acompanyament de germanes malaltes, fos a casa o a l'hospital, donant-les el seu temps, escolta i afecte.

Con hem dit abans, la salut de la germana Marina des de feia temps era molt delicada, especialment per una afecció cardíaca que, segons els metges, no podia ser tractada per mitjans quirúrgics. Els dos últims anys la situació es va agreujar a causa de diverses caigudes que van portar-la tres vegades al quiròfan per fractures. Durant aquest temps el desplaçament ho feia en cadira de rodes i quan, a força de

rehabilitació i esforç personal, es remuntava una mica, agafava el caminador i se sentia molt més lliure. Però el problema del cor cada vegada es va anar aguditzant provocant fortes arrítmies i un estat general de decaïment. Com una espelma es va consumint a poc a poc, així la nostra germana va concloure també la seva vida terrenal trobant-se definitivament amb l'abraçada del Pare de la misericòrdia el matí del **dia 20 de setembre a Vic**, Casa Mare, en el desè aniversari de la canonització del nostre estimat pare Francesc Coll. Tenia 89 anys - faltaven 8 dies perquè complís 90 - i 70 anys de vida religiosa

Que la nostra germana Marina, sempre sensible al fet social, gaudeixi en Pau de la vida plena i, des d'aquesta nova realitat, demani al Senyor per totes les Germanes de la Congregació, de manera especial per la seva comunitat i per totes aquelles que des de les perifèries de la marginació i la pobresa lluiten per dignificar l'ésser humà i el seu entorn.

Gna. Marina, si Déu vols, ens retrobarem a la casa del Pare.

Gna. MARIA ROSELL JOVER

La Gna. Maria Rosell Jover va néixer a Lleida. Era filla d'en Ramon i la Rosa. Estimava la seva nombrosa família i la recordava amb molta estimació i gratitud. Va ingressar a la Congregació de les Dominiques de l'Anunciata el dia 3 de setembre de 1948, va fer la primera professió el 7 de març de 1950 i la perpètua el 7 de març de 1956.

La Gna. Maria va anar destinada a Burceña de 1951 a 1956 i a Vic de 1956 a 1962. Després va anar a exercir un servei a França i Suïssa, concretament a Fribourg, on va romandre fins l'any 1990, 1 any a Lezignan, tres anys a Lausanne i de 1994 fins el 2008 a Fribourg novament. D'aquí va passar a integrar-se a la comunitat de Lleida Acollida. Durant la seva estada a Suïssa va exercir com a costurera als PP. Dominics i ensenyava la tasca de cosir i confecció a les noies espanyoles. En tots els llocs on ha estat ha ensenyat a les noies a cosir perquè ella es pot dir que tenia mans de plata per aquest ofici. Una bona temporada va exercir d'ajudant de cuinera al Foyer Sainte Elisabeth de Fribourg. Era molt responsable de la seva feina i amant de la pobresa.

Gaudia fent llargues caminades pels bonics paisatges de l'entorn de la ciutat, cosa que per ella era una obligació diària.

Tothom la recorda com una persona molt piadosa i complidora, molt servicial i disposada a fer favors a totes les Gnes. de comunitat i a tothom qui li demanava. S'avançava a donar gustos i sorpreses, això la feia molt feliç i no tenia mai un no per a ningú. Era bona, dolça, piadosa i amable.

Li agradava preparar la litúrgia amb temps i amb molta cura. Tenia una gran devoció a Maria, resava el Sant Rosari i participava diàriament en l'Eucaristia de la parròquia. Gaudia celebrant les festes de la Mare de Déu. Passava llargues estones a la capella davant del Sagrari. També era molt devota del P. Coll.

Amb la seva qualitat de ser una gran modista i costurera, molt polida en tot el que tocava, fent filigranes amb les peces de roba que cosia, participava amb molt d'interès fent labors per la tómbola que s'organitza amb la finalitat d'ajudar als projectes missioners.

Li agradava molt observar la natura i aprofitava moments disponibles per a poder-ne gaudir i admirava les plantes i flors que cuidava amb molta dedicació.

Era notòria la seva estimació a les Gnes de comunitat. En especial els últims temps, sempre buscava la seva companyia, ja que no li agradava la soledat.

Tenia un gran estimació a la família, preocupant-se i preguntant per la salut i benestar de tots. Durant la seva estància a Lleida, la família corresponia visitant-la i convidant-la a celebrar les festes familiars. La seva germana la visitava amb freqüència, fent-li estones de companyia, i recordant les vivències de la infantesa en feien participar a les Gnes. de comunitat. Gaudia mirant les fotografies de família, amics i comunitats on havia estat destinada, recordant detalls i anècdotes que comunicava amb molta alegria.

Era molt agraïda en qualsevol detall o atenció que se li fes. Sempre tenia als llavis la paraula GRÀCIES.

No es queixava mai de ningú ni de la seva salut, era molt positiva i parlava sempre bé de tothom. Fins els últims moments ajudava en les tasques de comunitat.

Poc a poc s'anà deteriorant la seva salut i començaren a minvar les seves facultats, però sempre estava contenta. Per poder-la atendre millor es va creure convenient portar-la a la comunitat de NAVARCLES i hi va ingressar el dia 1 de gener de 2019. Malgrat que la seva salut no era massa bona, ella intentava ajudar totes les germanes. Era molt observadora, sincera en les seves paraules, somreia a qui se li acostava i agraïa a qui li feia qualsevol favor. En un principi, encara mostrava les seves habilitats com a modista fent veure que cosia com sempre havia fet.

Com que li seguia agradant la natura, admirava molt les flors i plantes de la residència i no passava dia que no se les mirés per comprovar el seu creixement. També gaudia passejant, acompanyada i agafada de les germanes, que estaven felices de passar estones amb ella.

Acudia amb constància a tots els actes de comunitat. Era dòcil a tot el que se li deia pel bé d'ella. Seguia demostrant una gran estimació a la seva família i, cada vegada que venien a visitar-la, els comentava i explicava les coses que feia i com es trobava.

Els últims mesos de la seva estada a Navarcles el seu cos va anar perdent força i facultats, fins a tal punt que començà a detestar el menjar. Es feu tot el que estava a l'abast fins que els metges van aconsellar el seu ingrés a l'hospital per tal de poder-la remuntar. Malgrat tot, es va constatar que tenia una forta demència que li havia atacat de manera fulminant a la gola, la qual cosa li impedia poder digerir ni sòlid ni líquid. Davant d'aquest fet, es va decidir traslladar-la a la comunitat on se li proporcionaren tots els medis necessaris per tal que la seva agonia fos serena i sense patiment. Per fi el Senyor la va venir a buscar, per restar per sempre amb Ell, el dia **24 d'octubre de 2019**.

Es pot ben dir que els pocs mesos que ha passat a la comunitat han deixat un bon record i la seva persona restarà sempre en el nostre cor.

Gna. CARME MACIÀ GRAS

La Gna. Carme Macià Gras va néixer a Sùria el dia 2 de febrer de 1930. Era filla d'en Pius i la Teresa, uns pares profundament cristians i compromeses amb l'Església Catòlica i així eren vistos pel poble de Sùria. Cercaven donar resposta a Déu com a matrimoni, en l'educació dels seus quatre fills i ajuda a les persones que es relacionaven amb ells. Cal fer notar també l'ajuda que donaren a les nostres Germanes, com a doctor i conseller davant les dificultats

que es presentaven. Des de jove, la Gna. Carme ja es va sentir cridada per Déu i va seguir-lo ingressant a la vida religiosa a Vic a la Congregació de les Germanes Dominiques, el 5 de setembre de 1956.

Des de jove, la Gna. Carme ja es va sentir cridada per Déu i va seguir-lo ingressant a la vida religiosa a Vic a la Congregació de les Germanes Dominiques, el 5 de setembre de 1956. Va professar temporalment el dia 8 de març de 1958 i la Professió perpètua la va fer el 8 de març de 1964, ambdues a Vic.

Les actituds més notòries de la Gna. Carme foren: dona fidel en la seva entrega diària a Déu a través de buscar com responia Jesús al seu Pare. Era destacable el seu respecte cap a l'altre, mai se la sentia parlar negativament de cap germana, trobant-les a faltar quan no podia assistir a les trobades de la Província. Complidora de tot el que s'organitzava a la comunitat, posant-hi sempre una nota d'humor i passant el temps fent parlar una marioneta que guardava en gran estima. Graciosa amb els seus embarbussaments i acudits. Bona cantora i essent la seva cançó preferida "Dios es mi Padre". Molt amant de la música i de cantar. Recordava totes les cançons antigues del mes de Maria ja que l'estimava molt i la tenia sempre present en la seua vida. També tenia traça per dibuixar i pintar murals que se li encarregaven per l'escola. Gaudia molt de la seva llarga família, amb qui tenia contacte continu. Els seus nebots la recorden com la tieta que desitjaven que arribés a casa perquè era una festa major. Treballadora i creadora de jocs i treballs per fer créixer la memòria, això sí, al seu ritme, no tenia mai pressa, anava fent i, sobretot, no sabia mai quina era l'hora d'anar a dormir. Els Macià diuen que és cosa de família.

La Gna. Carme va tenir diversos destins al llarg de la seva vida: Arbeca, Colònia Monegal, Guissona, Artesa de Segre, Lleida Acollida, Bagà, Manresa i Navarcles. En alguns d'ells va exercir de professora d'EGB. A la residència de Bagà cal remarcar que els dissabtes explicava amb molta dedicació, per mitja de Powers, l'Evangeli als vellets residents i també els feia tallers.

En la seva llarga malaltia, últimament a la comunitat de Navarcles, era fàcil d'ocupar-se d'ella, estimava tothom i no es queixava mai, ni criticava, tot ho disculpava. Era molt sofrida i sempre tenia un gràcies a la boca. Quan deia que li feia mal alguna cosa és que ja no podia més. Quan li donaven el menjar, de tant en tant, deia: Ho faig bé?

El Senyor l'ha vinguda a buscar per restar sempre amb Ell el dia **6 de novembre de 2019**.

A LA NOSTRA ESTIMADA TIETA CARME

Aquest escrit el van llegir els seus nebots en acabar l'Eucaristia.

Quan se'n va algú tan entranyable com la tieta, sents el buit i el vertigen de constatar que ja no queda cap fill viu de l'avi Pius i de l'àvia Teresa, després que l'enyorat oncle Josep ens deixés fa pocs mesos. Ens queda a tots, això sí, un record potent, com també l'exemple vigorós d'una nissaga sofrida i valenta.

Quan es mor algú tan estimat com la tieta, sents que reps el testimoni amb el compromís: el de transmetre aquesta joia tan natural en ella, ella que tenia un cor immens, sempre disposat a ajudar i a escoltar i a pregar per tothom.

Quan ens deixa una persona tan bona i animosa com la tieta, sents la seva pau, que tant necessitem en temps convulsos. I és que ella et convidava sempre a entrar dins el seu oasi

pacificador. Quan la tenies a la vora, el món es transformava en un esclat de jocs, cants, anècdotes, acudits, rialles, dites, reflexions... Sempre portava un sac de cançons, alegres i vibrants. La recordarem engrescant-nos, vivint el món amb la il·lusió dels infants. I és que ella mai no havia perdut l'ànima dels infants, i ja sabem que «el Regne de Déu és dels qui són com ells».

Quan se'n va algú tan familiar com la tieta, sents l'orfenesa per haver perdut algú que estimava molt. Tieta: t'estimaves tant aquestes teves dues grans famílies! La de les teves germanes dominiques i la dels teus germans, nebots i nebodes, i renebodes i renebots i tants altres parents i amics. Ens estimaves amb devoció, des d'una humilitat i des d'una bondat fora mida. Nombrosos com som, sabies totes les nostres dates de naixement i les dels sants, coneixies els nostres gustos, seguies els nostres estudis... Ens feies sentir bé. La teva gran memòria donava per a això i per a molt més.

Però també aquesta gran memòria es va anar esvaint, i tu d'alguna manera et vas anar essencialitzant: el teu llenguatge es va reduir, però no pas la joia de viure i de servir Déu, una vida viscuda en positiu, sense planys; també es van reduir – i molt – els teus moviments, però mai el goig de caminar cap a Déu, el goig pel cant i per estimar els altres. «Seràs feliç si en fas els altres», potser va ser el darrer pensament que ens vas recordar.

I quan una persona tan entranyable, tan estimada, tan bona, tan animosa i tan familiar se'ns en va, sentim un buit, un vertigen, una orfenesa, un dolor molt grans, però també la certesa que, dins nostre, es manté ben viva la flama que ens mou cap a la Bondat que ella va sembrar.

Com també tenim la certesa que, en algun racó del Cel, la tieta ja deu estar fent d'animadora, fent cantar uns i altres. Et veiem al Cel amb els teus “Ole, Ole”, que ens continuaran animant en moments difícils, gravats com els portem a dins el cor, on tu ocupes un lloc únic.

Gràcies per tot, tieta.

Gràcies per haver-nos regalat una tan dolça companyia
mentre fèiem plegats el camí de la vida.

Gna. FERNANDA SÁNCHEZ ESTÉVEZ

La Gna. Fernanda Sánchez Estévez va néixer el 16 d'agost de 1935 a Puebla de Yeltes (Salamanca). Era filla d'en Francesc i l'Aurèlia els quals varen formar una família amb tres germanes més. Els seus pares eren camperols i elles varen viure en aquest ambient rural amb senzillesa aprenent els valors que els seus pares els inculcaven.

Va entrar a la Congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata el dia 2 de setembre de 1954 a Santa Maria de Nieva (Segovia). Més tard es va traslladar a Vic per fer-hi el Noviciat i hi va romandre fins que va fer la Professió perpètua

el 16 de març de 1962.

Era una bona persona, molt religiosa, responsable i complidora del seu deure, perfeccionista fins a l'extrem. Tot havia d'estar ben fet, ordenat i calculat. Dona de poques paraules però dites sempre en el moment oportú. Era intel·ligent, aficionada a la lectura i disposada a ajudar els altres, amb una atenció constant per tal que no faltés res a ningú. A la seva manera ajudava a totes i estava pendent de les germanes més necessitades.

Se la distingia com una dona que estimava l'educació. Es mostrava sempre atenta als canvis pedagògics i a l'evolució de la societat per no quedar-se enrere en els seus coneixements i en el tracte amb els seus alumnes. Preparava amb molta cura les classes, sobre tot les de Matemàtiques. El seu posat senzill i silenciós va fer que, de vegades, hagués de fer front a alumnes inquiets i contestataris, cosa que sempre va assumir i mai va sortir una queixa dels seus llavis envers ells cap a les germanes de la comunitat, malgrat que es constatava el seu patiment per aquesta situació.

Com a religiosa va tenir molt clar el que suposava una consagració a Déu i pertànyer a una Institució religiosa, en aquest cas a les Dominiques de l'Anunciata. Fou fidel complidora de tots els actes religiosos establerts a les diferents comunitats on residí, així com també de les reunions i esbarjos. Preparava bé els treballs que s'enviaven a nivell provincial i congregacional. Era bona observadora dels diferents esdeveniments pels que passava la comunitat i, com a dona intel·ligent que era, donava la seva opinió i acceptava el que es decidís, coincidís o no amb la seva aportació, i era una bona col·laboradora amb tot el que es determinava.

Va estar sempre disponible a fer un servei on els superiors la necessitessin. Se l'assignà a les comunitats de Lleida-Anunciata, Prats de Lluçanès, Guissona, Vic, Ametlla de Merola,

Súria, Navarcles, Bagà, Manresa i, finalment, altra vegada a Navarcles on va romandre fins que el Senyor la va cridar a viure amb Ell.

Estimava molt la seva família i no volia que patissin per ella. La actitud de les seves germanes i neboda va consistir sempre en demostrar-li tot l'afecte i valoració.

L'exigència personal la va conduir a un desgast del sistema nerviós i a una psicologia de tipus malaltís, la qual cosa va assumir amb paciència i agraïment a les germanes que la cuidaven, actituds que no s'improvisen quan una ja està malalta. Com a religiosa va donar un gran testimoni de bondat i servei.

La Gna. Fernanda va morir silenciosament tal com havia viscut, a Navarcles, **el dia 5 de gener de 2020**. Ella se n'ha anat a trobar-se amb el Ser estimat, que és així com es podria definir la seva vida quotidiana des de la humanitat a l'entrega feta a Ell en la seva joventut. Ella, que va saber passar de la tenebra a la llum tot mantenint l'esperança i la confiança en Déu, ens ajudi des d'aquesta claredat eterna on ja viu feliç per tota una eternitat.

GNA. ANNA M. MARTÍNEZ PARDO

Parlar de la Gna. Anna M. és veure en viu i en directe la continuïtat de la "Flama" que un dia va encendre al món, el nen de Gombrèn, Sant Francesc Coll.

Va dir Jesús «Deixeu que els infants vinguin a Mi» i Francesc va deixar dit, a l'Anunciata, d'una manera molt planera, quin era el seu carisma. «Enamorar-se de Jesús i aquest foc d'amor del cor, comunicar-lo a tots, especialment als infants».

La nostra Gna. Anna M. va néixer a Andalusia i era molt petita quan els seus pares varen arribar a Catalunya.

Al col·legi del Castell del Remei, on estaven les Gnes. Dominiques de l'Anunciata, ella va conèixer la missió i obra de les germanes. Enamorada de Crist va entrar a la Congregació.

Berga va ser un dels primers pobles on ella es dedicà a l'ensenyament, però on realment va desenvolupar la seva missió va ser al col·legi l'Anunciata de Lleida.

Dir Gna. Anna M. és, per moltes generacions de pares lleidatans, portar al cor el record viu d'una persona bona, entregada cent per cent.

Tenia al seu càrrec els nens de 3r curs de primària. No eren un número, sinó que cadascun dels infants ocupava un lloc en el seu cor. Coneixia a ells i les seves necessitats; les seves famílies... i per tot i per tots s'interessava.

Incansable, a més de la classe anava al menjador dels més petits. Com una bona mare es preocupava de que no els hi manqués res.

El seu foc del cor encara cercava nous horitzons. Col·laborava a la catequesi de 1ª comunió a la parròquia Santa Teresina.

Quan ja es va jubilar i va deixar la classe, no va abandonar la seva missió. La podíem veure a la sortida del col·legi, a la porta dels més petits per acomiadar-los. Parlava amb els pares i si tenien algun problema ella mirava la manera de donar-los un cop de mà.

Un altre aspecte que cal destacar és el gran amor que tenia a la seva família. Es preocupava de que les seves nebodes poguessin estudiar al col·legi de les Gnes. Dominiques.

La malaltia poc a poc va anar minant la seva salut; malgrat tot, mantenia en el seu cor, la flama que un dia, allà al Castell del Remei, el Pare Coll va encendre en ella.

Com hem dit, va comunicar amb la vida l'estimació a tothom amb un servei desinteressat; podem dir: amb tu, la seva flama, segueix viva.

A la comunitat sempre estava apunt de fer favors a totes les germanes, de col·laborar i ajudar, molt humil i senzilla sense fer soroll.

Amant de la vida comunitària, interessant-se per les diverses situacions i canvis, en especial els últims anys.

Sempre ha manifestat un gran amor a l'Eucaristia. Tot i que darrerament no podia participar físicament a la celebració de la Santa Missa a la parròquia, combregava i participava a la Missa de la Televisió.

Gràcies Gna. Anna M. per haver-nos comunicat tanta riquesa.

S'ha trobat amb el Déu misericordiós i bo a qui ella tant estimava el dia **19 de gener de 2020**

GNA. MAXIMINA CALVO DEL RÍO

La G. Maximina Calvo del Río va néixer a Santa Eulàlia de Tábara, província de Zamora, el 27 de setembre de 1942. Del matrimoni format per Pío i Regina, van néixer cinc fills: un noi, mort de molt petit i quatre noies: Maria, Agustina ja morta, Arsenia i Maximina, sent ella la menor de les quatre germanes.

Educada en un ambient rural i cristià, des de molt jove es desperta en ella la vocació a la vida religiosa. El 5 de setembre de 1958 inicia el postulantat a la nostra casa de Valladolid, on fa també el noviciat i la seva primera professió religiosa el 7 de març de 1960. Un cop professa s'incorpora a l'estudiantat de Vic on hi estarà un any. A la casa Mare va professar perpètuament el 7 de març de 1966.

El 21 de setembre de 1961 la nostra germana Maximina és destinada a la comunitat de Barcelona - Sant Andreu, on hi romandrà fins al setembre de 1978; des d'aquesta data fins a 1994 va estar en la comunitat de Castellar de Vallès; passant després a la comunitat de Ripollet i el 2001 és assignada a la comunitat de Canet de Mar.

En totes aquestes comunitats la germana Maximina va viure durant anys moltes realitats per a ella molt gratificants. Cal destacar que en totes les destinacions en què va estar va exercir de mestra amb gran responsabilitat i dedicació. A la classe era de tracte dolç i afable, estimava molt als nens i nenes dels cursos que se li assignaven, generalment els primers nivells d'educació primària, i gaudia ensenyant i oferint als seus alumnes l'acollida i l'afecte necessaris per a una educació integral. Mantenien també una bona relació amb les famílies de l'alumnat i amb el professorat amb els quals compartia docència. Sempre va ser molt treballadora i col·laboradora en les tasques que se li assignaven a l'escola. Encara després de jubilada va continuar ajudant durant un temps als més petits al menjador de centre. Tasca que va haver de deixar per motius de salut.

A nivell comunitari era també una germana de bon tracte, col·laborant en les tasques pròpies de la comunitat i exercint en algunes d'elles els diferents càrrecs.

Persona, de caràcter actiu, mentre li va ser possible feia grans caminades especialment amb la finalitat de controlar el nivell de glucèmia en la sang, generalment amb un índex molt elevat. Els anys que va passar a Canet de Mar era habitual veure-la pel passeig marítim diverses vegades al dia caminant lleugera i decidida. Però, a poc a poc, el seu estat de salut va aconsellar evitar les sortides, ja que la pèrdua de memòria s'anava aguditzant de forma ràpida i provocava desorientació espacial. Les limitacions mentals ocasionades per l'Alzheimer van ser

un fre al seu quefer quotidià, des d'una edat que podíem dir encara relativament jove.

A nivell familiar, manifestava un gran afecte per les seves germanes, nebots, nebodes, els fills i filles d'aquests i altres familiars i cercles pròxims amb els que va tractar. Mentre la salut li ho va permetre solia passar les vacances d'estiu al poble amb alguna de les seves germanes. Parlava sempre bé de tots ells i expressava la seva proximitat a cada situació familiar que es produïa. La família, a la vegada, també li manifestaven el seu afecte amb l'acollida a casa i visites periòdiques, últimament per les seves nebodes, ja que les germanes continuen residint a Zamora i estan molt limitades per l'edat i la manca de salut.

El 10 d'abril de 2018, la germana Maximina, ja molt limitada a nivell físic i mental per un Alzheimer accelerat i una diabetis difícil de controlar, arriba a la nostra comunitat de Vic-Residència, on se l'acull amb afecte i se li intenta oferir les atencions que requeria el seu estat de salut. Als pocs dies de la seva arribada a la seva nova comunitat, ha de ser hospitalitzada afectada, especialment, d'una infecció d'orina, que li fa romandre a l'hospital diverses setmanes; un cop tractada i fetes altres exploracions mèdiques complementàries, és donada d'alta i comença pròpiament la seva adaptació al seu nou entorn comunitari rebent de germanes i cuidadores les atencions que requeria el seu estat de salut i les limitacions en la capacitat cognitiva i de mobilitat, aquestes capacitats van anar disminuint de forma bastant accelerada.

La nostra germana, de caràcter generalment suau en el tracte, en el temps que roman a la nostra comunitat es manifesta afectuosa i agraïda amb el personal seglar i amb les germanes que l'atenen, essent propensa a dirigir paraules amables als que té al seu voltant i a manifestar-los el seu afecte amb petons o altres mostres d'afecte. De vegades també manifestava estar contrariada, i protestava, però solia durar-li poc. Amb el pas del temps l'expressió oral es va fent més complexa i intel·ligible, essent difícil interpretar els seus missatges, però no perd del tot les manifestacions d'agraïment. L'expressió Déu meu! la repeteix amb molta freqüència des del més profund del seu cor.

Les últimes setmanes de vida es va anar minvant considerablement les seves expressions, quedant reduïdes a algunes paraules amb sentit i reaccions en moments puntuals, finalment l'última setmana de la seva vida va entrar en el més profund misteri de l'ésser humà amb mirades en principi encara comunicatives, fins a quedar finalment en un estat vegetatiu en que a poc a poc va anar perdent la connexió amb aquest món i d'una forma gairebé imperceptible ens va deixar per

trobar-se amb l'abraçada de Déu nostre Pare, era el dia 31 de gener de 2020, tenia 77 anys d'edat i 59 anys de vida religiosa.

Germana Maximina, ja alliberada de tots els lligams que t'imposava la naturalesa humana, en la teva trobada amb el Senyor, amb la Mare de Déu i el nostre Pare Coll, presenta'ls les necessitats dels teus familiars, de forma especial de les teves germanes, de la teva comunitat i de la Congregació a la qual sempre et vas sentir fortament vinculada.

¡Descansa en Pau!

FAMILIARS DIFUNTS DE LES GNES DE LA PROVÍNCIA

- ▶ Germana de la Gna. M. Mercè Soler Soler, de la comunitat de Vic- col·legi
- ▶ Nebot i cunyat de la Germana Luisa Arce Benéitez, de la comunitat de Manresa
- ▶ Germana de la Gna. Teresa Reixach Casajuana, de la comunitat de Vic- Residència
- ▶ Germana de la Gna. Amparo Pérez Pérez, de la comunitat de Navarcles
- ▶ Germana de la Gna. M. Teresa Cerqueda Colomé, de la comunitat de Navarcles
- ▶ Germana de la Gna. Elvira Roman Borja, de la comunitat de Vic- Residència
- ▶ Cunyada de la Gna. Núria Serrabou, de la comunitat de Barcelona – Elisabets
- ▶ Neboda de la Gna. Carme Puig Casafont, de la comunitat de Vic- Residència
- ▶ Germana de la Gna. Maria Luna López, de la comunitat de Vic- col·legi
- ▶ Germana de la Gna. Josefa Mullerat Sans, de la comunitat de Navarcles
- ▶ Cunyada de la Gna. Rolindes González García, de la comunitat de Calamba City –
- ▶ Nebot de la Gna. Maria Farràs Rovira, de la comunitat de Súria
- ▶ Neboda de la Gna. Elena Clos Casadevall, de la comunitat de Girona
- ▶ Nebot de la Gna. Concepció Vergés, de la comunitat de Barcelona – Elisabets

Aquesta noia, filipina, es diu SHIENA JANE. Aquest curs està fent l'aspirantat a la comunitat de Sant Carlos City de Filipines.

Acompanyem-la amb la nostra pregària per tal que el Senyor li doni llum que l'ajudi a discernir el seu camí.

►NOMENAMENT

La Gna. Beneta Amor Suñer, des del dia 2 de novembre de 2019, és la priora de la comunitat de Gombrèn

►ASSIGNACIONS

GERMANES	DE LA COMUNITAT/ PROVÍNCIA	A LA COMUNITAT
Trini Alberich Esteve	Gombrèn	Casa de Oración "El Roble"
M. Inmaculada Prada Díez	Prov. Sta. Rosa de Lima	Gombrèn
Marlyse Sorel Nganko	Vicariat "François Coll"	Gombrèn
Marlene Cuadrón	Prov. S. Martín de Porres	Gombrèn

PROJECTE DE CONVIVÈNCIES

Enguany hem començat a implementar el projecte de les **convivències a Gombren**. Aquestes convivències consten d'un itinerari que entrellacen els temes de carisma, espiritualitat-interioritat-vocació, i natura.

Els alumnes fan primer una parada a Vic, Casa Mare, on són rebuts per algun membre de l'equip de museus de Vic, format per germanes i mestres. Els alumnes de primària visiten el museu del Pare Coll, i l'església a través d'unes activitats preparades per anar descobrint la vida de Sant Francesc Coll. Els alumnes més grans realitzen la Ruta Pare Coll, on visiten els llocs relacionats amb la vida i missió del Pare Coll. Aquesta ruta la realitzen a través d'una aplicació del mòbil que a cada lloc els proposa uns reptes a aconseguir seguint les normes del joc.

Seguidament es dirigeixen cap a Gombren on els monitors/es, mestres i germanes porten a terme les diferents activitats de carisma, espiritualitat-interioritat-vocació, i natura.

La valoració de les escoles ha estat molt positiva i amb ganes de tornar-hi.

Agraïm a l'equip que, el curs passat, va elaborar els diferents itineraris amb les seves activitats corresponents, l'equip de Gombren que les ha posat en marxa, l'equip dels museus de Vic, així com també la col·laboració de tots els mestres que han participat i acompanyat als alumnes en aquestes convivències.

Gna. Rosa Alsina

GRUPS CREC

TROBADA D'ANIMADORS I PREANIMADORS

El dissabte 9 de novembre va tenir lloc la primera trobada del curs dels animadors / es i preanimadores / es dels GRUPS CREC. El matí la vàrem dedicar a la formació, amb el lema:

ETS UN SUPERHEROI, canvia EL MÓN!

Vam tenir tres testimonis on van explicar les seves decisions vitals que els han fet canviar el seu món i la seva vida. Els testimonis van ser les Gnes. Marlyse Sorel, Luci García, Milagros Vegas, i la coordinadora de pastoral de Fedac Sta. Coloma, Glòria Izquierdo.

Una pregària compartint les experiències viscudes, va donar per acabada la jornada matinal, on els joves van expressar la seva gratitud i l'impacte dels testimonis rebuts i el compromís de donar allò que hem rebut.

La tarda la vàrem dedicar a preparar la trobada, de diumenge 24 de novembre, dels grups GRUPS CREC, a FEDAC Vic.

Gna. Rosa Alsina

GRUPS CREC

Diumenge dia 24 de novembre els grups CREC de la FEDAC van tenir la primera trobada del curs a l'escola de FEDAC Vic. Van assistir alumnes, monitors, preanimadores i mestres, en total 220 assistents.

El lema de la trobada va ser: **CANVIA EL MÓN!**

El grup format pels alumnes de primer fins a quart de primària van tractar com canviar el món des de la família, l'art, el joc i l'escola.

Els alumnes de cinquè i sisè de primària van treballar com superar les diferències que trobem a la societat des de l'economia, els prejudicis, les desigualtats per canviar el món.

El grup d'alumnes de secundària van tractar com pots canviar el teu món, des dels problemes crucials de la societat: masclisme, xenofòbia, canvi climàtic ...

La trobada es va acabar amb una celebració de la Paraula a l'altar del Pare Coll, on després d'escoltar l'Evangeli propi del dia, festivitat de Crist Rei, cada grup va presentar com a ofrena el treball realitzat. Com a cloenda es va cantar el cant «Gràcies Pare Coll».

Gna. Rosa Alsina

Pla d'innovació educativa per a la transformació de l'escola

Com ha de ser l'escola XXI? Podem afrontar els reptes del segle XXI amb el sistema educatiu del segle XX? Com volem que siguin les persones i el món del segle XXI Aquestes són algunes de les preguntes que les 24 escoles FEDAC de Catalunya s'han plantejat i a les quals volen donar

resposta amb el pla d'innovació educativa **#avuixdemà2024**.

Per presentar aquesta proposta de transformació profunda de l'escola, la FEDAC va organitzar el dissabte 16 de novembre la jornada **#avuixdemà2024**.

L'acte va tenir lloc simultàniament a quatre escoles: Barcelona, Cerdanyola, Manresa i Girona. Al llarg del matí del dissabte els mestres *speakers* de les 24 escoles FEDAC van presentar els elements més innovadors del projecte **#avuixdemà2024** com són les respostes als reptes per potenciar els talents dels alumnes, descobrir el lideratge interior, educar per a una vida plena o desvetllar la consciència planetària per viure el bé comú.

Els assistents també van poder participar en tallers d'experiències d'èxit amb dinàmiques obertes amb mestres i alumnes de la FEDAC. A l'acte hi estaven convidats tots els que formen part de la comunitat educativa així com totes les persones interessades conèixer i experimentar en primera persona el projecte **#avuixdemà2024**

Gna. Rosa Alsina

LA TROBADA AMB LES PERSONES SENSE SOSTRE ENS HUMANITZA

La nit del divendres 13 de desembre de 2019, trenta-sis joves dels Batxillerats de les escoles FEDAC i de la residència d'estudiants d'Elisabets, acompanyats dels seus professors, van sortir al carrer per oferir entrepans, caldo calent i sacs, als sense sostre que viuen i dormen al ras a Barcelona.

Prèviament els alumnes del batxillerat-Pro de Fedac Manresa van dissenyar el projecte «NADAL UN GEST» i el van difondre a la mateixa escola i a les escoles FEDAC de Barcelona que imparteixen batxillerat. També van visitar la parròquia de Santa Anna de Barcelona, on està l'hospital de campanya per a les persones sense sostre.

Sota les llums de Nadal, al recer dels contraforts que envolten la catedral, o al llarg de la cosmopolita rambla, en tants llocs... la ciutat esdevé un dormitori de llits de cartró sobre el ciment urbà. Llits inexistents que suporten el pes de vides cansades, soles i exposades al fred i als perills de la nit.

La **Susanna**, asseguda sobre una muntanya de cartrons va acceptar de bon grat el caldo calent que un jove li va oferir. Però el sac del Roger el va agrair especialment, i es va posar molt contenta d'aquell inesperat regal. I això que segons abans dubtàvem de si donar-li: en aquell carro del super, sobreixit de trastos, ja no hi cabia gran cosa més. Després, tot parlant vam saber que era pintora, i que tot el que carretejava eren coses que necessitava per pintar. En realitat les seves pertinences personals eren ben poques, només una petita bossa que mantenia al seu costat i ara també un sac. Vam aprendre que no cal donar res per suposat, i que la nostra lògica no sempre és encertada.

Ens va confessar també que no era la primera vegada que li deien que tenia els ulls bonics, i en un finlandès irrepitable ens vam acomiadar.

Vam marxar amb aquells ulls blaus clavats en l'enteniment, i van ser motiu de conversa encara una bona estona, mentre caminàvem Rambla amunt.

En **Dimitri** va perdre el braç als 9 anys per un accident domèstic que el va electrocutar. I va perdre també els pares, quan es van separar i abandonar.

Sol des dels 14 anys va aconseguir una titulació agrària que aquí no te cap valor, i el què més recorda és el verd de la seva Romania natal.

Li agrada Barcelona, perquè diu que aquí hi ha gent bona, i també el clima que aquí li permet sobreviure a la nit. Al seu país l'hivern és molt fred i els carrers ara són nevats. I mentre parlava retirava les fulles seques, caigudes sobre el seu matalàs...

En **Mohamed** va fugir de la guerra del Pakistà i va acceptar un segon got de caldo amb tal agraïment que ens va arribar a avergonyir. Ha viatjat per molts països i allà on ha anat sempre li han robat. Es va sorprendre que li diguéssim que podia escriure un llibre amb tant que havia viscut, i de què la seva vida resultés interessant a algú. I a la pregunta de si li agrada Barcelona va dir que sí: “m’agrada Barcelona, però jo sóc pobre”. Es va acomiadar, aixecant-se del terra, amb una abraçada.

Vam marxar a casa captius de la jovialitat i la bellesa nòrdica de la Susanna que seia sobre els cartrons-“lienzos” de les seves pintures. Captius de la bondat que irradiava el rostre d’en Dimitri, que ens confessava tenir només un amic que li guardava les “seves coses” quan ell es movia. Captius d’aquell ancià savi i geniüt que llegeix abstret, tirat al terra, mentre centenars de persones al dia passen pel seu davant.

Quin valor té un gest, per Nadal? No ha canviat la realitat d’aquestes persones que continuen al carrer, mentre nosaltres hem tornat al ritme frenètic del nostre dia a dia. Quin valor té doncs, tot plegat?:

Hem vist com s’atansaven amb respecte i amb tendresa en oferir-los els entrepans que amb cura poc abans s’havien preparat.

Hem vist com s’atansaven amb respecte i amb tendresa oferint els entrepans que amb cura poc abans havien preparat.

Hem vist com es commovien amb el sofriment dels altres, i com s’indignaven per una realitat tan dura.

Sobretot hem vist que demanaven tornar.

I a nivell pedagògic no hi ha discurs, per entendre la misericòrdia, que superi la mirada del Demetri, en Marco o la Susanna. No hi ha classe d’ètica, de valors o de religió, més eficaç que la trobada amb l’altre.

No hi ha evangeli més viu que el què es viu amb els gestos i amb els fets concrets: «Pels seus gestos us coneixeran», «tenia gana i em vau portar menjar, tenia fred i em vau abrigar, sol i em vau visitar....»

A FEDAC aquest repte es concreta en un àmbit competencial i una cultura de centre que anomenem **TUtopia**. Passa per acompanyar els joves per tal que arribin a liderar la seva vida. Líders que creïn altres líders, i que alhora arrastrin i sedueixin també a d’altres cap el bé, cap a la creació d’un món millor: un món més lliure, més just i en pau.

Aquí rau la potència pedagògica i imprevisible d’un **gest**.

Departament pedagogia Pastoral de FEDAC

Al 2018 es van comptabilitzar 956 persones dormint als carrers de Barcelona. Des de 2008 fins a l'actualitat, el nombre de sense sostres ha sofert un increment del 45,3%. De fet, el nombre de persones que es veuen abocades a dormir al carrer no ha parat d'augmentar durant els darrers anys, com passa a d'altres ciutats europees, en un context d'increment de la pobresa i de la desigualtat social...

GERMANES DOMINIKES DE L'ANUNCIATA

Província Sant Ramon de Penyafort
Casa Provincial C/ Elisabets, 19 - 08001 BARCELONA
www.anunciata.cat